

Przegląd aktualności podatkowych od LTCA

Z pasji do podatków

polecane artykuły

Czy spółka holdingowa może być rzeczywistym odbiorcą?

Diana Guzek

“deREGULACJA” tylnymi drzwiami...

Marcin Zarzycki

Home office to nie zawsze zakład w rozumieniu CIT

Grzegorz Niebudek

temat miesiąca

Kara za odstąpienie od umowy przyrzeczonej – jednak bez VAT

Daniel Więckowski

Chcesz płacić **nizsze** **podatki?**

Skontaktuj się z nami

LTCA Zarzycki Niebudek Kubicz Sp. k.

+48 795 005 007

biuro@ltca.pl

www.ltca.pl

Spis treści

Przegląd najciekawszych artykułów	4
Planowane zmiany w zakresie schematów podatkowych	5
Podatek Katastralny. Kolejna rewolucja w nieruchomościach?	7
Kawa i środki czystości w kosztach uzyskania przychodów	9
„deREGULACJA” tylnymi drzwiami...	11
Fundacja rodzinna. Uważaj, o co pytasz! Możesz narobić problemów zarówno sobie jak i innym!	13
TSUE wypowiedział się o sankcji kredytu darmowego	15
Kara za odstąpienie od umowy przyrzeczonej – jednak bez VAT	17
Cash-pooling a VAT	19
Opinia Rzecznik Generalnej TSUE w sprawie C-615/23: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej przeciwko P. S.A.	21
Impreza w kosztach podatkowych? Tak, ale nie dla każdego!	23
Home office to nie zawsze zakład w rozumieniu CIT	25
Czy spółka holdingowa może być rzeczywistym odbiorcą?	27
Ulga na zle długi w CIT	30
NSA potwierdził możliwość amortyzacji podatkowej w spółkach nieruchomościowych	34
Dochód z przekształcenia a środki trwale sfinansowane dotacją	37
Estoński CIT – podatnicy rozpoczynający prowadzenie działalności i zatrudnienie zleceńobiorców	40
Spłata małżonka jako wydatek na cele mieszkaniowe	42
Oświadczenie o opodatkowaniu całości najmu prywatnego przez jednego małżonka	45
Ulga na sport dla przedsiębiorców	48
Udział członka zarządu w targach, a ulga na ekspansję	50
Rola funkcji, aktywów i ryzyka w ustalaniu cen transferowych w transakcjach finansowych	52
Transakcje pożyczek w kontekście cen transferowych	54
Ceny transferowe w restrukturyzacjach modeli biznesowych, transakcjach kapitałowych i połączeniach spółek	57
NSA po stronie podatnika w przypadku próby obejścia przepisów przez organ podatkowy	60
Skuteczna obrona w toku kontroli w zakresie nieujawnionych źródeł przychodów	63
Kalendarz podatkowy	68
Harmonogram szkoleń i webinarów / marzec 2025	72
Z życia LTCA	75

01.

**Przegląd najciekawszych
artykułów**

Planowane zmiany w zakresie schematów podatkowych

Anna Kubicz
Doradca Podatkowy

Rok 2025 przyniesie istotne zmiany w obowiązku raportowania schematów podatkowych (MDR) w Polsce. Według zapowiedzi, skala obowiązków związanych z raportowaniem MDR ma zostać ograniczona o ponad 70%.

Zmniejszenie obowiązków raportowania krajowych MDR

Polska była dotychczas jednym z niewielu krajów Unii Europejskiej, które rozszerzyły obowiązek raportowania schematów podatkowych również na transakcje krajowe – w innych państwach UE dotyczył on wyłącznie schematów transgranicznych. Nowe regulacje mają znacząco ograniczyć ten zakres.

Jedną z kluczowych zmian będzie uproszczenie procedury nadawania numeru schematu podatkowego (NSP). Jeżeli dany schemat został już zgłoszony przez inny podmiot i posiada NSP, Szef Krajowej Administracji Skarbowej (KAS) nie będzie wydawał kolejnego numeru dla tej samej sprawy.

Obowiązki zgłaszania MDR przez promotorów

Największe zmiany mają dotyczyć tzw. promotorów, czyli osób zobowiązanych do zachowania tajemnicy zawodowej – doradców podatkowych, adwokatów, radców prawnych oraz rzeczników patentowych.

Zmiany w polskim prawie są wynikiem wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 8 grudnia 2022 r. oraz unijnej dyrektywy DAC8 z 17 października 2023 r., którą Polska ma obowiązek wdrożyć do końca 2025 roku. Zgodnie z nowymi przepisami, osoby objęte tajemnicą zawodową zostaną zwolnione z obowiązku raportowania schematów podatkowych, jeśli naruszałoby to ich poufność.

Jednocześnie nałożony zostanie na nich obowiązek poinformowania klienta o konieczności samodzielnego przekazania informacji MDR Szefowi KAS.

Należy wskazać, że planowana zmiana ograniczy co prawda obowiązki związane z raportowaniem po stronie promotorów, niemniej obciąży tym obowiązkiem firmy, u których schematy podatkowe faktycznie występują. Konieczna będzie w tym zakresie jeszcze większa współpraca pomiędzy promotorami, a ich klientami, w celu przekazania klientom odpowiednich informacji pozwalających na zgłoszenie MDR, jak również uprzedzenie o konsekwencjach brak zaraportowania schematów podatkowych.

Zniesienie obowiązku składania raportów MDR-2 i uproszczenie MDR-3

Nowelizacja ma także zlikwidować obowiązek składania raportów MDR-2, które dotychczas musieli składać promotorzy, gdy nie zostali zwolnieni z tajemnicy zawodowej przez swojego klienta. Podobny obowiązek dotyczył także osób wspierających, takich jak księgowi, gdy mieli wątpliwości co do schematu podatkowego.

Raporty MDR-3, składane obecnie przez podatników, którzy korzystali ze schematów podatkowych lub uzyskali z nich korzyści, mają być ograniczone do jednego rocznego zgłoszenia. Dodatkowo dokumenty te będzie mógł podpisywać pełnomocnik, co również uprości procedurę.

Obniżenie kar za brak zgłoszenia MDR

Nowelizacja przewiduje również złagodzenie sankcji finansowych za niewywiązanie się z obowiązku raportowania MDR. Górna granica grzywny ma zostać obniżona z 720 do 240 stawek dziennych.

Podsumowanie

Planowane zmiany w raportowaniu schematów podatkowych w Polsce to długo oczekiwana reforma, która ma na celu uproszczenie procedur, ograniczenie obowiązków administracyjnych oraz lepsze dostosowanie przepisów do unijnych standardów. Ochrona tajemnicy zawodowej promotorów, uproszczenie raportowania i złagodzenie sankcji mogą znacząco odciążyć podatników i ich doradców w nadchodzących latach.

Podatek Katastralny. Kolejna rewolucja w nieruchomościach?

Marcin Zarzycki

Adwokat, Doradca Podatkowy

Jeszcze nie opadł kurz po zmianach w podatku od nieruchomości od 1 stycznia 2025 r. Ba! Ten kurz dopiero zaczyna dmuchać nam w oczy.

A już na horyzoncie jawi się kolejna rewolucja?!

Tym razem za sprawą raportu OECD dotyczącego Polski i rekomendacji w zakresie naszego systemu podatkowego.

Jak donosi @pap, w rekomendacjach, poza takimi „kwiatuskami” jak ograniczenie preferencyjnych stawek VAT i wprowadzenie powszechnego podatku od samochodów spalinowych, znajdziemy...

A jakże! Reformę zasad poboru podatku od nieruchomości.

Założenie jest takie – wywalmy do kosza to co mamy teraz (w tym zmiany, nad którymi rząd pocił się

przez ostatnie kilkanaście miesięcy) i wprowadźmy progresywny podatek od wartości nieruchomości czyli podatek... KATASTRALNY (lub jego jakąś dziwną odmianę)...

Jak czytamy:

„Polska powinna przejść na system opodatkowania nieruchomości oparty na jej wartości, stosowany w większości krajów OECD, który dokładniej odzwierciedlałby wartość gruntów i byłby bardziej progresywny i wydajny.

Obecny system jest słabym wskaźnikiem zamożności i zdolności płatniczej podatników, ponieważ nie

uwzględnia innych cech nieruchomości i jej lokalizacji, która jest kluczowym czynnikiem determinującym jej wartość”.

Odpowiedzmy sobie zatem na kilka pytań..

–Czy taka rewolucja ma szansę się wydarzyć? TAK – przecież gdzieś pieniędzy trzeba szukać, a najłatwiej u burżujów, co mają drogie domy i mieszkania

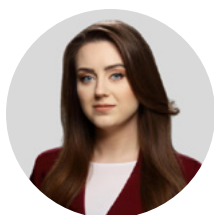
–Czy będzie to szybko? NIE – będzie to wymagało rewolucji w ewidencji i wycenie nieruchomości, a u nas z digitalizacją ostatnio jakby średnio (patrz KSeF, e-doręczenia)

–Kto na tym zyska? Zapewne NIKT – przecież nie po to się zmienia podatki, żeby ktoś miał lepiej...

–Kto na tym straci? Obstawiam, że WSZYSCY, ale diabeł będzie tkwił w szczegółach, bo wszystko będzie zależało od stawki podatku i wyłączeń oraz zwolnień, które zupełnym przypadkiem zapewne pojawią się w ustawie..

Także, na razie nie ma co za bardzo się przejmować, bo zmiana nie będzie szybka, ale należy uważnie patrzeć ruchy Ministerstwa Finansów, które właśnie dostało dodatkowy argument za „kombinowaniem” w podatku od nieruchomości... ahh

Kawa i środki czystości w kosztach uzyskania przychodów

Anna Krzyżanowska

Starszy konsultant podatkowy

Wydatki na kawę, herbatę, ciastka, papier toaletowy, tabletki do zmywarki – czy można uznać je za koszty uzyskania przychodów, jeśli korzystają z nich współpracownicy wnioskodawcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą? Z takim pytaniem zwrócił się podatnik do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

Wydatki w jednoosobowej działalności gospodarczej

Podatnik prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą jako pośrednik kredytowy podał w wątpliwość, czy wydatki m.in. na kawę, herbatę, napoje i środki czystości, z których korzystają jego współpracownicy, może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów. W związku z tym, podatnik zwrócił się o wydanie interpretacji indywidualnej w tym zakresie.

Pozytywne stanowisko Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej

24 stycznia 2025 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wydał interpretację indywidualną o sygn. 0113-KDIPT2-1.4011.820.2024.2.MAP, w której uznał stanowisko podatnika za prawidłowe.

Organ wskazał, że ustawa nie zawiera katalogu wydatków, które jednoznacznie przesądzałyby o zaliczeniu (bądź nie) do kosztów uzyskania przychodów konkretnego wydatku. Zdaniem Dyrektora „(...) aby dany wydatek mógł zostać zaliczony do kosztów uzyskania przychodów, podatnik musi wykazać jego związek z prowadzoną działalnością oraz to, że jego poniesienie miało lub mogło mieć

wpływ na wielkość osiągniętego przychodu”. Ponadto, organ podkreślił, „(...) że **o tym co jest celowe i potrzebne w prowadzonej działalności, decyduje podmiot prowadzący działalność gospodarczą, a nie organ podatkowy**. Na podatniku spoczywa obowiązek wykazania związku poniesionych kosztów z działalnością gospodarczą, w tym okoliczności, że ich poniesienie ma wpływ na wysokość osiągniętych przychodów, zwłaszcza w sytuacji wystąpienia sporu w tej kwestii”.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej powołał się także na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 sierpnia 2017 r. sygn. II FSK 1859/15, w którym wskazano, że „Kryterium celowości nie wyznacza w sposób ostry granicy pozwalającej odróżnić wydatki, które można uznać za koszty uzyskania przychodów, od tych, które już nimi nie są. Niemniej jednak kryterium to nie może służyć rekomendowaniu otwartego ciągu zdarzeń, tworząc w ten sposób niekończący się związek skutkowo-przyczynowy”.

Końcowo organ wskazał, że „Jeśli (...) działalność jest prowadzona w mieszkaniu, bądź domu w oddzielnym

pomieszczeniu, koszty poniesione na utrzymanie czystości tego pomieszczenia można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów. (...) Dokonując oceny ponoszonych przez Pana wydatków (...), z których korzystają współpracownicy stwierdzić należy, że pozostają one w związku z prowadzoną przez Pana działalnością gospodarczą oraz przyczyniają się do osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia jego źródła przychodów. Jak Pan wskazał otrzymuje Pan prowizję wystawianą za pracę współpracownika. Pana wynagrodzenie za pracę współpracowników jest uzależnione od wiedzy i motywacji współpracowników”.

Kawa, ciastka i środki czystości w kosztach uzyskania przychodów

Podsumowując, wydatki poniesione na zakup kawy, herbaty czy środków czystości, można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów. Należy jednak pamiętać, że poniesione wydatki muszą być związane z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz że należy je odpowiednio udokumentować.

„deREGULACJA” tylnymi drzwiami....

Marcin Zarzycki

Adwokat, Doradca Podatkowy

W ostatnich tygodniach rząd mydli nam oczy pięknymi hasłami o deregulacji i o tym jak to trzeba ulżyć przedsiębiorcom...

A tymczasem Sejm przyjął właśnie ustawę o warunkach dopuszczalności powierzania pracy cudzoziemcom, a tam...

Drastyczny wzrost kar dla pracodawców za naruszenia prawa pracy, które rosną 3 – krotnie!

I tak zamiast kar w przedziale 1000 zł – 30000 zł mamy kary 3000 zł – 50000 zł

A zamiast przedziału 1500 zł – 45000 zł mamy 4000 zł – 55000 zł

A i jeszcze tak na koniec dodano nowe wykroczenie za niewypłacanie wynagrodzenia przez co najmniej trzy miesiące, zagrożone grzywną do 60000 zł (a nawet karą ograniczenia wolności).

I żeby było jasne – o tym czy łamanie prawa pracy powinno podlegać karom nie ma co dyskutować, podobnie jak o tym, że kary powinny pełnić funkcję odstraszającą (a wiadomo, że im wyższe, tym bardziej odstraszają...).

ALE jakoś nie kojarzę, żeby na wielkim spotkaniu premiera z przedsiębiorcami, podczas którego ogłaszano PRZEŁOM dla biznesu i wielką deregulację ktoś wspomniał o

jednoczesnym nakładaniu dodatkowych kar i kolejnym etapie dociskania przedsiębiorców...

No nie wspomniał, bo jak to u nas zwykle bywa, takie zmiany wprowadza się „na chama”, tylnymi drzwiami – może nikt się nie zorientuje..

Jak my dobrze już to znamy... jest ustawa, są konsultacje, a nagle TADAM pojawia się jakaś „wrzutka” dodawana

w ostatniej chwili, która nie tylko nie była w jakikolwiek sposób z kimkolwiek (w tym z przedsiębiorcami i pracodawcami) konsultowana, ale jeszcze w ogóle nie dotyczy ustawy, która jest głosowana. I to by było na tyle z tych wszystkich pięknych obietnic o zmianie standardów...

Teraz czas na Senat, może przynajmniej tam ktoś się opamięta.

Fundacja rodzinna. Uważaj, o co pytasz! Możesz narobić problemów zarówno sobie jak i innym!

Bolesław Szyłkajtis
Adwokat

Szef KAS odmówił wnioskodawcom wydania opinii zabezpieczającej, która miała dotyczyć zbycia udziałów w spółce z o.o. w krótkim czasie od chwili ich wniesienia do fundacji rodzinnej. Ale dlaczego?

Sprawa dotyczyła sytuacji, w której fundatorzy fundacji rodzinnej tytułem darowizny wnieśli do niej udziały w spółce z o.o., które następnie zostały sprzedane przez fundację po dwóch miesiącach po ich wniesieniu. W celu zabezpieczenia się przed ryzykami podatkowymi, a dokładniej zastosowania względem nich klauzuli o unikaniu opodatkowania, wystąpili o wydanie opinii zabezpieczającej.

We wniosku całkowicie niefortunnie, a wręcz lekkomyślnie, wskazano, że korzyścią podatkową będzie z jednej strony odroczenie powstania zobowiązania podatkowego do czasu wypłaty środków z fundacji rodzinnej, z drugiej strony zmniejszenie obciążeń publicznoprawnych z 19%

podatku PIT na 15% podatku CIT oraz 4% daniny solidarnościowej, gdyż po sprzedaży udziałów przez fundację podlega preferencjom podatkowym.

Szef KAS na podstawie treści wniosku uznał, że wskazana transakcja jest sztucznym mechanizmem, mającym na celu ominięcie prawa podatkowego. Uznał bowiem, że sprzedaż udziałów przez fundację po nieco ponad dwóch miesiącach po ich przeniesieniu na fundację rodzinną nie można uznać za działanie zgodne prawem, bowiem miało na celu wyłącznie przeprowadzenie nieuprawnionej optymalizacji podatkowej, niemającej żadnego uzasadnienia wynikającego z funkcji oraz celów fundacji rodzinnej. Takie stanowisko Szefa KAS jest

nie jedynie niekorzystne dla samych wnioskodawców, ale może również stanowić ryzyko dla innych – na to stanowisko mogą powoływać się organy podatkowe badający kwestie sprzedaży mienia, a w szczególności udziałów lub akcji przez fundacje rodzinne.

Co kontrowersyjne, w świetle treści wniosku organ podatkowy przyjął słuszne skądinąd stanowisko. Bazę do decyzji stanowiła bowiem treść wniosku, która – jak wskazałem powyżej – była co najmniej niefortunna.

Niezależnie od powyżej opisywanej sytuacji należy też wspomnieć, że organy podatkowe nierzadko całkowicie w sposób nieuprawniony interpretują przepisy związane z fundacjami rodzinnymi uznając, że każda sprzedaż mienia przez fundację rodzinną stanowi optymalizację podatkową.

Podstawę działania fundacji, w tym następstwa podatkowe, wynikają z regulacji bazowej, tj. ustawy o fundacji rodzinnej. Zgodnie z ustawą sama sprzedaż udziałów lub akcji przez fundację jest w pełni dopuszczalna i powinna korzystać z preferencji podatkowych. Kwestia oceny, czy doszło do nieuprawnionej optymalizacji powinna być oceniana za perspektywy szerszej: nie tylko samej transakcji,

ale również okoliczności ją poprzedzających oraz jej następstw.

Jeżeli ze stanu faktycznego nie wynika, że fundacja rodzinna została założona głównie w celu dokonania preferencyjnej transakcji lub transakcja była planowana przed samym założeniem fundacji, a środki pozyskane przez fundację nie zostały przekazane w formie świadczenia na rzecz osób, które wniosły zbyt prawa lub fundacji nie rozwiązano po transakcji, a np. środki finansowe przeznaczono na inwestycje, to nie sposób uznać, że takie działanie noszą znamiona nieuprawnionej optymalizacji. Takie działania wpisują się bowiem w ogólny cel fundacji rodzinnej, tj. gromadzenia mienia, zarządzania nim w interesie beneficjentów oraz spełniania świadczeń na rzecz beneficjentów.

Podsumowując, ocena zgodności z prawem podatkowym zależy od konkretnego stanu faktycznego, z drugiej zaś, warto bardzo ostrożnie formułować wszelkie zapytania i wnioski do organów podatkowych, gdyż niefrasobliwe działania mogą przynieść więcej szkód niż korzyści zarówno dla samych pytających jak i innych osób.

TSUE wypowiedział się o sankcji kredytu darmowego

Katarzyna Gobosz

Radca prawny

Dwa tygodnie temu pisaliśmy o tym, że do Sądu Najwyższego wpłynęły pytania prejudycjalne dotyczące tzw. sankcji kredytu darmowego [więcej informacji](#) →

Natomiast w dniu 13 lutego 2025 r., w wyniku zapytania sądu rejonowego w Warszawie, TSUE wydał wyrok (C-472/23 (Lexitor)), który potwierdza, że prawo unijne nie stoi na przeszkodzie przepisom polskiej ustawy o kredycie konsumenckim, które przewidują tzw. sankcję kredytu darmowego.

Jaka jest treść wyroku?

Trybunał rozstrzygnął, że w przypadku naruszenia obowiązku informacyjnego, które wpływa na zdolność konsumenta do dokonania oceny zakresu jego zobowiązania, bank może zostać pozbawiony prawa do odsetek i kosztów, czym potwierdził prawidłowość ustawodawstwa dotyczącego tzw. sankcji kredytu darmowego. Jednocześnie Trybunał podkreślił, że to do sądu krajowego należy ocena na ile przeciętny konsument był w stanie na podstawie warunków umowy dotyczących zmiany opłat ocenić, jak może

się zmienić wysokość jego zobowiązania, przy czym przez przeciętnego konsumenta rozumie się tutaj konsumenta dostatecznie uważnego i rozsądnego. Powyższe oznacza, że to od stanu faktycznego konkretnej sprawy będzie zależała ocena, czy został prawidłowo wykonany obowiązek informacyjny, o którym mowa w przepisach o sankcji kredytu darmowego. Według TSUE zarazem sankcja kredytu darmowego może zostać uznana za nieproporcjonalną, jeżeli naruszenie obowiązków informacyjnych nie ma wpływu na samą decyzję konsumenta o zawarciu

umowy. Ponadto TSUE zauważył, że rodzaj i stopień sankcji przewidzianej w prawie krajowym powinna być adekwatna do wagi naruszeń, a w każdym przypadku należy przestrzegać ogólnej zasady proporcjonalności, która wynika z prawa unijnego.

Podsumowując zatem powyższe należy wskazać, że Trybunał uznał sankcję kredytu darmowego za proporcjonalną, mimo że waga naruszenia oraz konsekwencje, jakie wynikają z tego naruszenia dla konsumenta, mogą różnić się w zależności od konkretnego przypadku.

Jaka sprawa zapoczątkowała rozważania TSUE?

To spółka Lexitor zajmująca się windykacją wierzytelności, na którą konsument scedował swoje prawa wynikające z umowy o kredyt zawartej z bankiem, wniosła sprawę do sądu rejonowego w Warszawie, który skierował do TSUE wniosek prejudycjalny dotyczący sankcji kredytu darmowego. Zgodnie ze stanem faktycznym sprawy, umowa o kredyt konsumencki przewidywała postanowienia umożliwiające bankowi zmianę wysokości opłat i prowizji w zależności od warunków ekonomicznych. Ponadto zgodnie z umową bank mógł naliczać odsetki nie tylko od faktycznie wypłaconej kredytobiorcy kwoty kredytu, ale także od dodatkowych kosztów kredytowanych w ramach umowy. W rezultacie klient

banku ponosił wyższe koszty, niż wynikałoby to z wartości RRSO wskazanej w umowie kredytowej.

Mając na uwadze powyższe Sąd rejonowy w Warszawie skierował do TSUE trzy pytania prejudycjalne:

1. czy bank wywiązał się ze swoich obowiązków informacyjnych wobec klienta, dotyczących zwłaszcza zgodności sposobu przedstawienia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) z wymogami dyrektywy 2008/48 w sprawie umów o kredyt konsumencki;
2. czy wystarczające jest podanie przez bank konsumentowi informacji o tym jak często, w jakich sytuacjach i o jaki maksymalnie procent mogą być podwyższone opłaty związane z wykonywaniem umowy, nawet jeśli konsument nie może zweryfikować zaistnienia danej sytuacji, a opłata może w konsekwencji zostać podwojona;
3. czy przepisy polskie, które przewidują sankcję kredytu darmowego jako jedyną sankcję za naruszenie obowiązku informacyjnego nałożonego na kredytodawcę, niezależnie od stopnia naruszenia obowiązku informacyjnego i jego wpływu na ewentualną decyzję konsumenta są zgodne z dyrektywą 2008/48.

Więcej informacji

Kara za odstąpienie od umowy przyrzeczonej – jednak bez VAT

Daniel Więckowski

Doradca Podatkowy

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 30 stycznia br, sygn. akt I FSK 1377/21, zaaprobował stanowisko warszawskiego WSA, który uznał, że kwota odstępnego, wypłacanego w przypadku odstąpienia od umowy przyrzeczonej, nie podlega VAT.

Co prawda, jeszcze za wcześnie byśmy mogli zapoznać się z uzasadnieniem wyroku sądu kasacyjnego, niemniej, stan faktyczny dość precyzyjnie przedstawił w swoim – finalnie utrzymanym – wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (III SA/Wa 1107/20). Skarżąca B. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m. in. kupna i sprzedaży używanych ruchomości, jest też czynnym podatnikiem VAT. Czasami zdarza się, że po zawarciu umowy przedwstępnej, sprzedawca odstępuje od umowy przyrzeczonej, płacąc określoną umownie kwotę odstępnego. Stąd też, pojawiła się wątpliwość, czy odstępne podlega VAT. Dyrektor Krajowej Informacji skarbowej, literalnie interpretując brzmienie art. 8 ustawy uznał, że jeżeli zaniechanie pewnych czynności

za wynagrodzeniem przynosiłoby wymierną korzyść podmiotowi, to wówczas powinno ono być uznane za odpłatą usługę w rozumieniu VAT. Uzasadniając swoje stanowisko, organ wskazał, że odstępne nie może być utożsamiane z odszkodowaniem (które ze swej natury nie podlega VAT). Odszkodowanie bowiem nie jest zapłatą za świadczenie, lecz rekompensatą za poniesioną szkodę.

DKIS podkreślił, że jeżeli płatność o charakterze odszkodowawczym nie będzie miała bezpośredniego związku z żadną czynnością mającą charakter świadczenia ze strony podmiotu zobowiązanego, wtedy kwota otrzymanego odszkodowania nie będzie podlegała opodatkowaniu. W analizowanym

jednak wypadku, zdaniem organu, odstępnę jest wynagrodzeniem za usługę polegającą na zgodzie za odstąpienie od umowy sprzedaży.

Warszawski WSA rozpatrując skargę od powyższej interpretacji wyszedł poza ogólnie przyjęte przez fiskusa założenie, że brzmienie art. 8 ustawy o VAT pozwala na stwierdzenie, że każde świadczenie, które nie jest dostawą towarów, z pewnością jest świadczeniem usług. Przywołują m. in. moją ulubioną sprawę Tolsma (C-16/93), Sąd podkreślił, że abyśmy mogli mówić o usługach w rozumieniu VAT, musi istnieć bezpośredni związek między zapłaconą kwotą, będącym rzeczywistym wynagrodzeniem za wyodrębnioną usługę świadczoną w ramach stosunku prawnego.

Krytycznie oceniając analizę Dyrektora KIS opartą o kodeks cywilny – tu Sąd bez ogródek uznał taką praktykę za działanie sprzeczne z Dyrektywą VAT, której przepisy muszą być stosowane na terenie

Unii Europejskiej jednolicie, a interpretowanie ich w oparciu o przepisy lokalnego prawa cywilnego niweczy taki stan (podobnie TSUE w sprawie C-37/16). Sąd podkreślił, że odstępnę nie stanowi zapłaty za usługę w postaci wyrażenia zgody przez nabywcę na odstąpienie od umowy. Odstąpienie od umowy stanowi realizację uprawnienia przysługującego sprzedawcy i jest czynnością jednostronną. Funkcjonuje więc jako forma rekompensaty za niespełnienie zobowiązania wynikającego z umowy przedwstępnej. Trudno – zdaniem Sądu – mówić w sytuacji odstępnego o zgodnym zakończeniu umowy, skoro nawet nie doszło do jej zawarcia. Nie można też uznać, że odstępnę wiąże się bezpośrednio z umową sprzedaży, do której zawarcia nie dochodzi.

W rezultacie, nie można dostrzec świadczenia wzajemnego, wystarczająco bezpośrednio związanego z zapłatą odstępnego – co niweluje możliwość uznania, że kwota ta podlega VAT.

Cash-pooling a VAT

Daniel Więckowski

Doradca Podatkowy

Cash-pooling coraz częściej wykorzystywany jest w grupach kapitałowych jako narzędzie optymalizacji kosztów finansowania oraz zarządzania saldami rachunków bankowych. Pojawia się oczywiście pytanie, czy cash-pooling mogą wpływać na rozliczenia VAT uczestników takiej umowy.

Z perspektywy VAT, można byłoby przecież uznać, że mamy do czynienia z usługą finansową zwolnioną z VAT. To z kolei, mogłoby wywoływać wątpliwości co do pełnego prawa do odliczenia podatku naliczonego (ryzyko rozliczania proporcją).

Pomocne w tym zakresie może być stanowisko Dyrektora KIS, zaprezentowane w interpretacji z 20 stycznia 2025 r., znak O111-KDIB3-1.4012.691.2024.4.M. Wnioskodawca wskazał, że zawierana umowa będzie tzw. cash poolingiem rzeczywistym. W jego ramach:

1. jeden z Uczestników będzie pełnić funkcję tzw. koordynatora.
2. Bank będzie prowadził dla Uczestników i dla Wnioskodawcy rachunki bankowe, które będą

używane przez Uczestników i Wnioskodawcę w ciągu każdego dnia roboczego do realizacji transakcji płatniczych (dalej: Rachunki operacyjne).

3. Bank będzie prowadził dla koordynatora dodatkowo:
 - rachunek bankowy, który będzie wykorzystywany dla celów zerowania (bilansowania) Rachunków operacyjnych na koniec każdego dnia roboczego (dalej: Rachunek koordynatora) oraz
 - rachunek bankowy, na którym kumulowane będą środki finansowe pochodzące z poszczególnych Rachunków operacyjnych Uczestników i Wnioskodawcy w związku z transakcjami polegającymi na zerowaniu (bilansowaniu)

Rachunków operacyjnych (dalej: Rachunek pomocniczy).

- Bank zezwoli Uczestnikom i Wnioskodawcy na powstawanie w ciągu dnia roboczego zadłużeń śróddziennych w Rachunkach operacyjnych tytułem wykorzystania tzw. Limitów Dziennych. Limity Dienne stanowią będą zadłużenie śróddzienne w Rachunkach operacyjnych Uczestników i Wnioskodawcy dozwolone przez Bank dla poszczególnych Uczestników i Wnioskodawcy.

W przypadku jeśli na koniec danego dnia po przeniesieniu sald z Rachunków operacyjnych na Rachunek pomocniczy:

1. saldo Rachunku pomocniczego będzie dodatnie – Bank naliczy od kwoty dodatniego salda Rachunku pomocniczego odsetki należne koordynatorowi od Banku,
2. saldo Rachunku pomocniczego będzie ujemne (tj. wykorzystane zostanie dodatkowe finansowanie udostępnione przez Bank) – Bank naliczy, od kwoty stanowiącej ujemne saldo Rachunku pomocniczego, odsetki należne Bankowi od koordynatora.

Od sumy sald środków, które w związku z operacjami zerowania sald Rachunków operacyjnych na koniec poszczególnych dni roboczych będą przenoszone z Rachunków operacyjnych Uczestników, w tym Wnioskodawcy na Rachunek pomocniczy koordynatora kalkulowane będą odsetki:

1. należne danemu Uczestnikowi, w tym Wnioskodawcy od koordynatora – w przypadku jeżeli suma przeniesionych z Rachunku operacyjnego danego Uczestnika, w tym Wnioskodawcy sald będzie dodatnia,

2. należne koordynatorowi od danego Uczestnika, w tym Wnioskodawcy – w przypadku jeżeli suma przeniesionych z Rachunku operacyjnego danego Uczestnika, w tym Wnioskodawcy sald będzie ujemna.

Organ stwierdził, że rola wnioskodawcy w systemie cash pooling, co do zasady, będzie bierna, bowiem zgodnie z Umową usługę świadczyć będzie Bank. Natomiast uczestnik systemu nie będą zawierać z innymi uczestnikami systemu transakcji finansowych ani świadczyć na rzecz innych uczestników jakiegokolwiek usługi. Rozliczenia w ramach systemu dokonywane będą przez Bank z wykorzystaniem rachunku należącego do koordynatora. Uczestnicy będą jedynie udostępniali środki znajdujące się na rachunku bankowym w celu umożliwienia wypełniania postanowień umowy.

Co istotne uczestnicy nie będą otrzymywać wynagrodzenie od innych uczestników. Mogą jedynie im przysługiwać odsetki od środków udostępnionych w ramach umowy, jeżeli będą oni dysponować nadwyżką środków.

Tym samym, zdaniem Dyrektora KIS, uczestnicy systemu cash pooling nie będą świadczyć usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy. Stąd też – nie może być mowy o VAT.

Warto jednak przeanalizować postanowienia umów cash-poolingu, bo – jak to zwykle w podatkach bywa – diabeł tkwi w szczegółach.

Opinia Rzecznik Generalnej TSUE w sprawie C-615/23: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej przeciwko P. S.A.

Marcin Baj

Doradca podatkowy

W dniu 13 lutego 2025 r. Rzecznik Generalny Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), Juliane Kokott, wydała opinię w sprawie C-615/23, dotyczącej opodatkowania VAT dotacji udzielanych przedsiębiorstwom świadczącym usługi publicznego transportu zbiorowego. Sprawa została skierowana do TSUE przez polski Naczelny Sąd Administracyjny, który zwrócił się o wyjaśnienie, czy rekompensata wypłacana przez samorząd terytorialny na pokrycie strat związanych z działalnością transportową podlega opodatkowaniu VAT.

Kontekst sprawy

Spółka P. S.A., prowadząca działalność w zakresie publicznego transportu zbiorowego, otrzymuje od samorządu terytorialnego rekompensatę za straty wynikające z zapewnienia połączeń transportowych. Rekompensata ta jest obliczana ryczałtowo na podstawie liczby wozokilometrów, a nie liczby pasażerów.

Spółka twierdzi, że rekompensata nie powinna podlegać VAT, ponieważ nie ma bezpośredniego

wpływu na cenę biletów, które są ustalane przez samorząd.

Pytanie prejudycjalne

Naczelny Sąd Administracyjny zapytał TSUE, czy rekompensata ta stanowi część podstawy opodatkowania VAT zgodnie z art. 73 dyrektywy VAT, stosownie do którego podstawa opodatkowania obejmuje wszystko, co stanowi zapłatę za dostawę towarów lub usług, w tym subwencje związane bezpośrednio z ceną.

Opinia Rzecznika Generalnego

Rzecznik Generalna Juliane Kokott stwierdziła, że rekompensata wypłacana spółce nie stanowi wynagrodzenia za usługę świadczoną na rzecz samorządu ani nie jest związana bezpośrednio z ceną usług transportowych. Rekompensata ma charakter ogólny i jest przeznaczona na pokrycie strat, a nie na bezpośrednie finansowanie konkretnych usług. Dlatego nie powinna być uznawana za część podstawy opodatkowania VAT. Rzecznik podkreśliła, że VAT jest podatkiem konsumpcyjnym, który

ma opodatkowywać wydatki konsumentów na towary i usługi. W tym przypadku rekompensata nie jest bezpośrednio powiązana z ceną biletów, a jej wysokość jest ustalana niezależnie od liczby pasażerów. W związku z tym nie ma bezpośredniego związku między rekompensatą a usługami transportowymi, co wyklucza jej opodatkowanie VAT.

W sprawie należy obecnie oczekiwać wyroku TSUE. Opinia Rzecznik TSUE często ma wpływ na finalny kształt orzeczenia TSUE.

Impreza w kosztach podatkowych? Tak, ale nie dla każdego!

Grzegorz Niebudek

Adwokat, Doradca Podatkowy

Imprezy integracyjne stały się powszechne w większość przedsiębiorstw – jubileusze firmy, wigilie, andrzejkki, Halloween itp. Niestety, rozliczenie podatkowe w CIT, wciąż budzi wątpliwości. Jak podejść do tego zagadnienia, aby bezpiecznie rozliczyć koszty podatkowe i nie narazić się na ryzyko?

Impreza pracownicza nie budzi wątpliwości, nawet ze znajomym!

Koszty imprezy integracyjnej (bez alkoholu) w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, byłych pracowników – emerytów mogą stanowić koszty uzyskania przychodów w CIT. Możliwość zaliczenia do KUP kosztów pracowniczych jest powszechnie akceptowana. Ba, fiskus zgadza się również na rozliczenie kosztów w zakresie osób towarzyszących pracownikom! Wydatki uznawane są za ponoszone w celu integracji pracowników, które mają na celu poprawę atmosfery pracy oraz zintegrowanie pracowników ze sobą i z pracodawcą, co w

konsekwencji wpływa na zwiększenie efektywności ich pracy, motywacji, wzmocnienie lojalności wobec pracodawcy oraz poprawę relacji interpersonalnych i budowę pozytywnej atmosfery pracy.

Stanowisko powyższe zostało potwierdzone m.in. w interpretacji indywidualnej z dnia 20 lutego 2024 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.591.2023.2.MM, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej potwierdził, że: „*Dokonując zatem oceny charakteru wydatków poniesionych przez Państwa w związku z organizacją wskazanego we wniosku spotkania jubileuszowego dla obecnych oraz byłych pracowników (emerytów) wraz z osobami towarzyszącymi (zarówno*

członków rodzin, jak i osób towarzyszących niebędących członkami rodzin pracowników oraz byłych pracowników) stwierdzić należy, (...), wydatki te stanowią mogą koszty uzyskania przychodów, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o CIT.”

Umowy cywilnoprawne bez preferencji

Niestety, **Dyrektor KIS nie pozwala na rozliczenie kosztów imprez integracyjnych dla innych osób niż pracownicy, w tym dla osób zatrudnionych w oparciu o umowy cywilnoprawne.** Taki wydatek jest traktowany przez Organy jako koszt reprezentacji wyłączony z KUP w oparciu o art. 16 ust. 1 ustawy o CIT.

Interpretacja indywidualna z dnia 21 marca 2024 r. Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, nr 0114-KDIP2-1.4010.25.2024.2.PP: *„wydatki dotyczące organizacji imprez, wyjść integracyjnych w zakresie dotyczącym Współpracowników (osoby współpracujące ze Spółką w ramach stosunku b2b oraz w ramach umowy cywilnoprawnej) noszą znamiona reprezentacji, mają na celu wykreowanie pozytywnego wizerunku firmy w oczach Współpracowników, uwypuklenie zasobności i profesjonalizmu Spółki, czyli stworzenie oczekiwanego wizerunku Wnioskodawcy. Tym samym wydatki poniesione z tego tytułu, na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 28 u.p.d.o.p., nie mogą zostać uznane za koszty uzyskania przychodów.”*

Niestety podobne stanowisko jest akceptowane przez Sądy w odniesieniu do współpracowników B2B – Wyrok NSA z 12 marca 2024 r., sygn. akt II FSK 759/21 oraz Wyrok NSA z 11.10.2023 r., II FSK 326/21.

Pojawiały się również pojedyncze korzystne wyroki, np. w wyroku z 8 grudnia 2022 r. sygn. II FSK 1130/20 NSA wskazał kosztem uzyskania przychodu mogą być częściowo wydatki na spotkania o charakterze integracyjno-szkoleniowym. Zdaniem NSA wydatki powiązane z częścią merytoryczną spotkania i dotyczące części integracyjnej spotkania są dwoma różnymi zdarzeniami, o odrębnym charakterze i celu przez co wymagają odrębnej oceny prawnej. Tym niemniej przeważająca część wyroków odnoszących się do współpracowników B2B nie jest niestety korzystna.

Czy jest jakiś sposób?

Jeśli chcemy podejść bezpiecznie do rozliczenia kosztów imprez integracyjnych, należy uznać powyższe stanowisko DKIS i sądów. Z aktualnej linii interpretacyjnej wynika, iż wydatki związane z integracją pracowników oraz osób towarzyszących mogą stanowić koszt uzyskania przychodu (z wyłączeniem alkoholu). Natomiast wydatki związane z integracją innych osób (zleceniobiorców, B2B) są kwalifikowane jako koszt reprezentacji, tym samym podlegają wyłączeniu z kosztów uzyskania przychodu. Moim zdaniem takie stanowisko jest kuriozalne. Skoro można rozliczyć w kosztach osobę obcą dla firmy, tj. osobę towarzyszącą pracownikowi na imprezie, to dlaczego nie można rozliczyć kosztów zleceniobiorcy?

Mam taką propozycję! Jeśli firma ma w swoim zespole pracowników (umowa o pracę), jak również współpracowników (zlecenie, B2B), niech pracownicy zaproszą współpracowników jako osoby towarzyszące! Wtedy sprostamy wykładni DKIS i NSA i uratujemy koszty imprezy dla wszystkich.

Home office to nie zawsze zakład w rozumieniu CIT

Grzegorz Niebudek

Adwokat, Doradca Podatkowy

LTCA uzyskała bardzo ważny wyrok NSA, który potwierdza, że zagraniczny pracodawca nie ma w Polsce zakładu w rozumieniu CIT, jeżeli zatrudniony w Polsce pracownik ma swobodę wyboru miejsca, w którym świadczy obowiązki służbowe a firma nie generuje dochodu w naszym kraju.

Czego dotyczy sprawa?

Sprawa dotyczyła duńskiej spółki ubezpieczeniowej, która planowała zatrudnić zdalnie polskich rezydentów w celu świadczenia usług tzw. back-office. Pracownicy nie będą świadczyć swoich obowiązków z konkretnego miejsca (mają swobodę wyboru). Zadania pracowników będą dotyczyły wyłącznie działalności przygotowawczej i pomocniczej (administracja, księgowość).

Czy to jest zakład?

Problem dotyczy przepisów, które przewidują, że jeśli w danym państwie powstanie zakład (w rozumieniu przepisów podatkowych), to jego właściciel musi

rozliczyć się w tym państwie z osiągniętych za jego pomocą dochodów (czyli w tym przypadku w Polsce).

Przepisy przewidują wyjątki od zasady, np. zakład nie powstanie, gdy stała placówka prowadzi wyłącznie działalność przygotowawczą lub pomocniczą albo gdy w imieniu zagranicznego przedsiębiorcy działa niezależny przedstawiciel.

Pomimo tego, Dyrektor KIS w interpretacji indywidualnej z 4 września 2024 r. (sygn. 0114-KDIP2-1.4010.364.2024.2.MW) stwierdził, że: „W dobie możliwości świadczenia pracy zdalnie miejsce, w którym pracownik świadczy pracę na

rzecz zagranicznego pracodawcy (niezależnie od tego, czy w warunkach domowych, czy w innym miejscu), można uznać za odrębną placówkę tego przedsiębiorstwa”.

Czyli mamy zakład w Polsce i opodatkowanie w Polsce!

Sąd po stronie podatników

W najnowszym wyroku NSA (podobnie jak wcześniej WSA w Gliwicach), stanął po stronie podatników. NSA uznał, że nie można mówić o powstaniu w Polsce stałej placówki, gdy pracodawca nie zobowiązał pracowników do wykonywania pracy z określonego miejsca.

To bardzo ważna wskazówka również dla Polskich pracodawców, którzy zezwalają na pracę z Teneryfy, Zanzibaru czy innych egzotycznych krajów. Jeszcze ciekawsze było stwierdzenie sądu (w ustnych motywach rozstrzygnięcia), że brak polskiego zakładu

potwierdza to, że czynności wykonywane przez polskich pracowników duńskiej spółki nie generowały w naszym kraju żadnego dochodu. Mam nadzieję, że ta teza się potwierdzi w pisemnym uzasadnieniu.

Kolejnym argumentem był fakt, że pracownicy zajmą się wyłącznie działalnością przygotowawczą i pomocniczą na rzecz duńskiego ubezpieczyciela.

Końcowo, warto zaznaczyć, że opisany wyrok nie może uśpić czujności podatników. NSA wyraźnie zaznaczył, że zasadniczo wykonywanie pracy zdalnej w systemie home office na rzecz zagranicznego pracodawcy może oznaczać powstanie stałej placówki (zakładu) w mieszkaniu pracownika. Jednakże opisany powyżej stan faktyczny, wyklucza jego powstanie. Sprawdza się zatem stare prawnicze powiedzenie: stan faktyczny rządzi sprawą.

Wyrok NSA z 19 lutego 2025 r., sygn. akt II FSK 609/22

Czy spółka holdingowa może być rzeczywistym odbiorcą?

Diana Guzek

Doradca podatkowy

Aktualnie – na podstawie już ugruntowanego orzecznictwa – nie budzi wątpliwości, że status odbiorcy należności podlegających podatkowi u źródła należy badać właściwie zawsze, bez względu na rodzaj wypłacanych należności i ich kwotę. Kluczową przesłanką dla uznania danego podmiotu jako beneficial owner jest prowadzenie przez niego rzeczywistej działalności gospodarczej. W tym artykule skupimy się na spółkach holdingowych i ustaleniu, czy mogą być uznawane za rzeczywistych odbiorców.

Definicja beneficial owner

Zgodnie z art. 4a pkt 29 ustawy o CIT rzeczywistym właścicielem jest podmiot, który:

- otrzymuje należność dla własnej korzyści, w tym decyduje samodzielnie o jej przeznaczeniu i ponosi ryzyko ekonomiczne związane z utratą tej należności lub jej części,
- nie jest pośrednikiem, przedstawicielem, powiernikiem lub innym podmiotem zobowiązanym do przekazania całości lub części należności innemu podmiotowi,
- prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą w kraju siedziby, jeżeli należności są uzyskiwane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, przy czym przy ocenie, czy podmiot prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą, uwzględnia się charakter oraz skalę działalności prowadzonej przez ten podmiot w zakresie otrzymanej należności.

Co istotne, wszystkie powyższe przesłanki muszą być spełnione łącznie. Najbardziej problematycznym

warunkiem jest ustalenie, czy zagraniczny podmiot prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą, przez co rozumie się przede wszystkim to, czy posiada tzw. substancję biznesową (lokal, wyposażenie, pracowników).

Aktualne podejście sądów administracyjnych

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie z dnia 27 listopada 2024 r., sygn. I SA/OI 371/24 powielił stanowisko organów obu instancji, które wskazywało, że nie można uznać za rzeczywistego właściciela odsetek od pożyczek i obligacji spółki holdingowej, która umiejscowiona była w strukturze grupy kapitałowej jako podmiot pośredniczący w inwestowaniu środków.

O wyniku sprawy zadecydował zebrany materiał dowodowy, z którego wynikało, że:

- spółka zagraniczna dysponowała tylko środkami finansowymi udostępnianymi jej przez fundusz inwestycyjny, który posiadał 100% udziałów tej spółki;
- siedziba spółki wynajęta została tylko na potrzeby udokumentowania jej domicylu w Luksemburgu – pod tym adresem przechowywano dokumenty księgowe i odbierano jej korespondencję,
- spółka nie miała żadnego majątku trwałego, korzystała z wynajmowanych pomieszczeń tylko na potrzeby odbycia dorocznych posiedzeń zarządu,
- podmiot ten nie zatrudniał żadnych pracowników, nie opłacał żadnej kadry menadżerskiej do zarządzania swoimi aktywami;
- spółka ponosiła wyłącznie wydatki związane z emisją obligacji oraz koszty obsługi domicyli i obsługi prawno-księgowej,

- członkowie zarządu spółki nie podejmowali w imieniu tej samodzielnych decyzji o tym, w jakie aktywa spółka ta ma inwestować i jak nimi dysponować;
- decyzje o dysponowaniu aktywami spółki i jej przychodami z odsetek podejmowały osoby związane z innym podmiotem, który decydował o strategii i polityce inwestycyjnej funduszu inwestycyjnego oraz pozyskał inwestorów do tego Funduszu.

Co istotne, WSA w Olsztynie podkreślił, że to płatnik (polska spółka wypłacająca należności) jest odpowiedzialny za weryfikację statusu odbiorcy należności jako beneficial owner. W przedmiotowej sprawie, zdaniem organów podatkowych i Sądu, płatnik wiedział, a przynajmniej powinien był wiedzieć, że spółka, z którą zawiera umowy, jest tylko pośrednią spółką holdingową, a zatem nie jest rzeczywistym właścicielem należności odsetkowych.

Podsumowanie i komentarz

Omówiony wyrok WSA nie jest na ten moment prawomocny, niemniej można się spodziewać, że Naczelny Sąd Administracyjny podtrzyma zaprezentowane stanowisko.

Dotychczas pojawiały się już bowiem negatywne wyroki NSA w analogicznych sprawach (por. m.in. wyrok z dnia 19 grudnia 2023 r., sygn. II FSK 27/23).

Podsumowując, przy wypłacie należności opodatkowanych podatkiem u źródła, zwłaszcza jeśli wypłacamy je spółkom z grupy kapitałowej, do której należy spółka, kluczowe jest ustalenie statusu odbiorcy należności. Ciężar dowodu, że zagraniczna

spółka spełnia wszystkie przesłanki do uznania jej za beneficial owner, w tym że prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą, ciąży na płatniku.

W mojej ocenie, sama okoliczność, że zagraniczny podmiot jest spółką holdingową, nie przesądza o braku statusu rzeczywistego właściciela – oczywistym jest, że spółka holdingowa nie będzie posiadała substancji biznesowej (pracowników, aktywów) porównywalnej

choćby do spółki produkcyjnej. Niemniej, kluczowe jest ustalenie, czy posiadany majątek i liczba pracowników jest adekwatna do skali prowadzonej działalności. Dodatkowo, oczywiście nie możemy zapominać o pozostałych przesłankach z definicji beneficial owner, a zatem niezbędne jest również ustalenie z podmiotami z grupy, do kogo ostatecznie trafia wypłacana przez polską spółkę należność i kto decyduje o jej przeznaczeniu.

Ulga na złe długi w CIT

Łukasz Krasowski

Radca Prawny

Przepisy umożliwiające sprzedającemu odpowiednie obniżenie podstawy opodatkowania lub podwyższenie straty o wartość należności wynikającej z przychodów związanych z dostawą towarów lub usług, jednocześnie zobowiązujące nabywcę (dłużnika) do analogicznego zwiększenia swojej podstawy opodatkowania lub obniżenia straty w przypadku nieterminowej spłaty zobowiązania, są powszechnie określane jako ulga na złe długi.

Mechanizm zastosowania ulgi

Zgodnie z art. 18f ust. 1 ustawy o CIT, po odliczeniu innych ulg wymienionych w tym przepisie:

- Po stronie wierzyciela: Podstawa opodatkowania może zostać obniżona, a w przypadku poniesienia straty – zwiększona o wartość wierzytelności zaliczanej do przychodów, która nie została spłacona lub sprzedana. Korekta następuje w zeznaniu podatkowym za rok, w którym minęło 90 dni od terminu płatności wskazanego na fakturze lub w umowie.

- Po stronie dłużnika: Podstawa opodatkowania podlega zwiększeniu, a w przypadku straty – zmniejszeniu o wartość zobowiązania zaliczanego do kosztów, które nie zostało uregulowane. Korektę wykonuje się analogicznie w zeznaniu za rok, w którym upłynęło 90 dni od terminu płatności.

Kluczowa różnica polega na tym, że dla wierzyciela skorzystanie z ulgi jest prawem (może, ale nie musi), podczas gdy dla dłużnika jest obowiązkiem (podstawa „podlega” zmianie).

Warunki skorzystania z ulgi

Zgodnie z art. 18f ust. 10 ustawy o CIT, ulgę stosuje się tylko wtedy, gdy spełnione są łącznie następujące warunki:

- Status dłużnika: W ostatnim dniu miesiąca przed złożeniem zeznania dłużnik nie może być w postępowaniu restrukturyzacyjnym, upadłościowym ani likwidacji. Warunek ten sprawdza się również przy obliczaniu zaliczek na podatek – na koniec miesiąca przed ich wpłatą.
- Okres ważności faktury/umowy: Od daty wystawienia faktury lub zawarcia umowy nie upłynęły 2 lata, liczone od końca roku kalendarzowego, w którym dokonano tych czynności.
- Charakter transakcji: Transakcja musi być związana z działalnością gospodarczą obu stron, a dochody z niej podlegają opodatkowaniu CIT w Polsce. Dotyczy to zarówno wierzyciela, jak i dłużnika.

Mając na uwadze treść art. 18f ust. 10 ustawy o CIT ulgę na złe długi stosuje się w przypadku, gdy spełnione są łącznie następujące warunki:

- dłużnik na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego dzień złożenia zeznania podatkowego nie jest w trakcie postępowania restrukturyzacyjnego, postępowania upadłościowego lub w trakcie likwidacji;
- od daty wystawienia faktury (rachunku) lub zawarcia umowy dokumentującej wierzytelność nie upłynęły 2 lata, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym została wystawiona faktura (rachunek) lub została zawarta umowa, a w przypadku, gdy rok kalendarzowy, w którym wystawiono fakturę (rachunek), jest inny niż

rok kalendarzowy, w którym zawarto umowę – gdy nie upłynęły 2 lata, licząc od końca roku kalendarzowego późniejszej z tych czynności;

- transakcja handlowa zawarta jest w ramach działalności wierzyciela oraz działalności dłużnika, z których dochody podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym na terytorium RP.

Odnosząc się do obowiązku weryfikacji warunku określonego w pkt 1, należy stwierdzić, że warunek zawarty w ww. przepisie uważa się za spełniony, gdy dłużnik na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego dzień złożenia zeznania podatkowego nie jest w trakcie postępowania restrukturyzacyjnego, postępowania upadłościowego lub w trakcie likwidacji. Dotyczy to zarówno przypadku stosowania ulgi w rozliczeniu rocznym, jak i na etapie kalkulacji wysokości zaliczek na podatek. Stosownie do postanowień art. 25 ust. 26 ustawy o CIT, w zakresie nieuregulowanym w ust. 19–25 przepis art. 18f stosuje się odpowiednio. „Odpowiednie stosowanie” należy rozumieć w ten sposób, że również w momencie obliczania zaliczki na podatek dochodowy dłużnik nie może być w trakcie postępowania restrukturyzacyjnego, postępowania upadłościowego lub w trakcie likwidacji. Weryfikacja powinna być dokonana również na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego dzień wpłaty zaliczki. Odnosząc się do warunku określonego w pkt 3, aby zatem zastosować ulgę na złe długi nie wystarczy stwierdzić, że transakcja handlowa jest zawarta w ramach działalności wierzyciela, a dochód z tej transakcji podlega opodatkowaniu na terytorium RP. Analogicznych ustaleń należy dokonać także w stosunku do dłużnika. Warunek można uznać za spełniony, gdy zarówno wierzyciel, jak i dłużnik zawierają transakcje handlowe, a więc transakcję/

umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością, a dochód z tych transakcji podlega opodatkowaniu na terytorium RP.

Zakres przedmiotowy ulgi

Ulga obejmuje wyłącznie wierzytelności/zobowiązania pieniężne z transakcji handlowych (tj. dostaw towarów lub usług), zgodnie z definicją w art. 4 pkt 1a ustawy o przeciwdziałaniu opóźnieniom w płatnościach. Nie stosuje się jej do innych zobowiązań (np. pożyczek). W przypadku innych niespłaconych wierzytelności wierzyciel może skorzystać z odpisów aktualizujących lub rezerw, o ile spełni warunki ustawowe (np. udokumentuje nieściągalność). Oznacza to też, że instrument ulgi na złe długi ma zastosowanie do źródeł przychodów związanych z pozarolniczą działalnością gospodarczą.

W przypadku opóźnień w terminowym regulowaniu przez dłużników zobowiązań z innego tytułu wierzyciel – na warunkach przewidzianych w ustawie o CIT – ma możliwość zaliczenia do kosztów wybranych rezerw, odpisów aktualizujących wartość należności zaliczonych do przychodów należnych, których nieściągalność została uprawdopodobniona, czy też wierzytelności odpisanych jako nieściągalne, zarachowanych do przychodów należnych, których nieściągalność została udokumentowana.

Obliczanie terminu

Termin 90 dni liczony jest od dnia następującego po upływie terminu płatności z faktury/umowy.

Jeżeli jednak termin zapłaty określony na fakturze (rachunku) lub w umowie został przez strony ustalony z naruszeniem przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, to na potrzeby stosowania ulgi na złe długi przez pojęcie terminu zapłaty należy rozumieć termin określony zgodnie z przepisami tej ustawy, a nie ten wynikający z umowy lub faktury (art. 18f ust. 15 ustawy o CIT).

Zbycie lub uregulowanie wierzytelności po zastosowaniu ulgi

Jeśli wierzyciel skorzystał z ulgi, a następnie dłużnik spłacił dług lub wierzytelność została sprzedana należy:

- W roku spłaty/sprzedaży zwiększyć podstawę opodatkowania lub zmniejszyć stratę o kwotę wcześniej odliczoną. Jeśli strata jest niższa od odliczonej kwoty, różnica zwiększa podstawę opodatkowania,
- Wierzyciel musi dokonać korekty dochodu w okresie, w którym dług został uregulowany.

Zbycie lub uregulowanie wierzytelności powoduje bowiem konieczność odwrócenia skutków zastosowania ulgi. Zatem w przypadku, gdy po roku podatkowym, za który dokonano zmniejszenia podstawy opodatkowania albo zwiększenia straty, wierzytelność zostanie uregulowana lub zbyta, podatnik obowiązany jest do zwiększenia podstawy obliczenia podatku lub zmniejszenia straty w zeznaniu podatkowym składanym za rok podatkowy, w którym wierzytelność została uregulowana lub zbyta, odpowiednio o wartość kwot uprzednio odliczonych albo doliczonych. Jeżeli kwota straty jest mniejsza od kwoty ją zmniejszającej, różnica zwiększa podstawę

opodatkowania. W sytuacji podatników stosujących ogólne zasady rozliczania zaliczek na podatek, wierzyciel, który dokonał zmniejszenia dochodu stanowiącego podstawę obliczenia zaliczki, jest obowiązany do zwiększenia tego dochodu w okresie, w którym wierzytelność została uregulowana lub zbyta.

Podsumowanie

Ulga na złe długi to narzędzie umożliwiające korektę rozliczeń podatkowych w przypadku faktur nieopłaconych przez kontrahentów. Działa

na zasadzie opodatkowania kasowego – podatek CIT płaci się od faktycznie otrzymanych środków. Mechanizm ten stosuje się równolegle w CIT, PIT i VAT, zapewniając sprawiedliwość rozliczeń w sytuacjach niewypłacalności dłużników.

Kluczowe korzyści niesie oczywiście dla wierzyciela, który może uniknąć opodatkowania przychodów, których nie otrzymał. Dla dłużnika natomiast ulga na złe długi jest „ulgą: tylko z nazwy, gdyż to określonych działań i dokonania korekty jest on ustawowo zobowiązany.

NSA potwierdził możliwość amortyzacji podatkowej w spółkach nieruchomościowych

Jakub Orłowski
Konsultant Podatkowy

Pod koniec stycznia br. Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: „NSA”) wydał niezwykle korzystne dla spółek nieruchomościowych orzeczenie związane z limitem amortyzacji, o którym mowa w art. 15 ust. 6 ustawy o CIT. Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2025, sygn. II FSK 788/23, co prawda oddalono skargę wniesioną przez podatnika, niemniej NSA przyznał mu rację w kwestii kluczowej dla zastosowania powyższego limitu.

Sporny przepis

Z dniem 1 stycznia 2022 r. rozpoczął obowiązywanie tzw. Polski Ład, który zmodyfikował dotychczasową treść art. 15 ust. 6 ustawy o CIT. Przepis ten, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2021 r., stanowił, że kosztem uzyskania przychodów są odpisy z tytułu zużycia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (odpisy amortyzacyjne) dokonywane wyłącznie zgodnie z przepisami art. 16a–16m, z uwzględnieniem art. 16. Nowelizacją wprowadzono limit amortyzacji podatkowej dla spółek nieruchomościowych: kosztem

uzyskania przychodów są odpisy z tytułu zużycia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (odpisy amortyzacyjne) dokonywane zgodnie z art. 16a–16m, przy czym w przypadku spółek nieruchomościowych odpisy dotyczące środków trwałych zaliczonych do grupy 1 Klasyfikacji nie mogą być w roku podatkowym wyższe niż dokonywane zgodnie z przepisami o rachunkowości odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe z tytułu zużycia środków trwałych, obciążające w tym roku podatkowym wynik finansowy jednostki.

Stanowisko podatnika vs stanowisko organu

Problem pojawił się w sytuacji, gdy podatnik, będący spółką nieruchomościową, jest właścicielem nieruchomości zaliczonych do grupy 1 Klasyfikacji Środków Trwałych, jednak nie uznaje jej za środek trwały na potrzeby rachunkowe/bilansowe. W praktyce, częstym zjawiskiem jest zaliczanie wynajmowanych nieruchomości w bilansie jako inwestycje długoterminowe wyceniane w wartości godziwej. Dla celów podatkowych natomiast, nieruchomości były jednak zaliczone do środków trwałych, co wiązało się teoretycznie z możliwością rozpoznania kosztu poprzez odpisy amortyzacyjne, dokonywane zgodnie z art. 16a–16 m ustawy o CIT.

W powyższej sytuacji podatnik byłby pozbawiony możliwości rozpoznawania kosztów podatkowych przez cały okres posiadania nieruchomości. Zdaniem zainteresowanej spółki przepis art. 15 ust. 6 ustawy o CIT nie znajduje zastosowania do tych podatników, którzy nie dokonują odpisów amortyzacyjnych środków trwałych grupy 1 KŚT dla celów rachunkowych, a zatem również do niej.

Dyrektor KIS nie podzielił tego stanowiska. Zarówno w tym przypadku (interpretacja indywidualna z dnia 10 sierpnia 2022 r., nr 0111-KDIB1-2.4010.322.2022.2.ANK), jak i innych, analogicznych interpretacjach (por. interpretacja z dnia 28 sierpnia 2024 r., nr 0114-KDIP2-1.4010.407.2024.1.DK) uznał, że „Spółka będąc spółką nieruchomościową, o której mowa w art. 4a pkt 35 ustawy o CIT, jest bowiem adresatem omawianej normy prawnej (art. 15 ust. 6 ustawy o CIT), w której sposób ustalenia limitu podlegających do zaliczenia podatkowych odpisów amortyzacyjnych należy odnosić do wartości

umorzeniowej ustalonej na podstawie przepisów o rachunkowości. Skoro zatem wartość odpisu amortyzacyjnego (umorzeniowego) w przedmiotowej sprawie osiąga wartość „0”, gdyż Spółka nie dokonuje amortyzacji składnika majątkowego na podstawie przepisów o rachunkowości, to – mając na uwadze brzmienie omawianej normy prawnej, Spółka nie jest uprawniona do rozpoznania odpisów amortyzacyjnych od środka trwałego zaliczonego do grupy 1 Klasyfikacji do kosztów uzyskania przychodów na podstawie znowelizowanego przepisu art. 15 ust. 6 ustawy o CIT.”

Orzecznictwo

W przedmiotowej sprawie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, wyrokiem z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. I SA/Po 790/22 uchylił zaskarżoną interpretację, przyznając rację podatnikowi. Podobne orzeczenia zapadały również w innych sprawach np. wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 marca 2023 r., sygn. III SA/Wa 2480/22.

Spór zaszedł aż do etapu NSA, który niedawnym wyrokiem rozstrzygnął sprawę, częściowo przyznając rację organowi, a częściowo podatnikowi. Sąd przyznał rację organowi, w zakresie w jakim przepis art. 15 ust. 6 ustawy o CIT znajdzie zastosowanie do spółek nieruchomościowych, które nie dokonują amortyzacji nieruchomości na potrzeby bilansowe. Jednocześnie, nie oznacza to, że w tej sytuacji spółki będą całkowicie pozbawione możliwości rozpoznawania kosztów na potrzeby podatkowe. Organ błędnie zinterpretował zamiar ustawodawcy przyjmując wartość 0 dla amortyzacji bilansowej. Innymi słowy, limit kosztów z tytułu amortyzacji podatkowej powinien być odniesiony do wartości

amortyzacji bilansowej, gdyby ta była prowadzona dla danych środków trwałych.

Podsumowanie

Niewątpliwie korzystne dla spółek nieruchomościowych orzeczenie może stanowić zmianę podejścia Dyrektora KIS, prezentowanego powyżej, tj. brak możliwości amortyzacji

podatkowej dla podatników traktujących posiadane nieruchomości jako inwestycje, wyceniane wg wartości godziwej, bez dokonywania amortyzacji bilansowej. Odmowa rozpoznania kosztów poniesionych na nabycie danej nieruchomości w trakcie generowania przez spółkę przychodów z tego aktywa stanowiłoby naruszenie podstawowych praw podatnika.

Dochód z przekształcenia a środki trwałe sfinansowane dotacją

Klaudia Jachira

Doradca podatkowy

Zgodnie z art. 7aa ust. 1 pkt 1 CIT, podatnik, który wybrał opodatkowanie ryczałtem od dochodów spółek, jest obowiązany na ostatni dzień roku podatkowego poprzedzającego pierwszy rok opodatkowania tym ryczałtem sporządzić informację o przychodach, kosztach, dochodzie z przekształcenia oraz podatku należnym w związku z wyborem opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek.

Stosownie do art. 7aa ust. 2 pkt 3 w informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 1 wykazuje się dochód z przekształcenia w kwocie odpowiadającej sumie nadwyżek wartości poszczególnych składników majątku, ustalonych dla wyniku finansowego netto zgodnie z przepisami o rachunkowości, na dzień przekształcenia, ponad ich wartość podatkową ustaloną na ten dzień – w przypadku podatnika utworzonego w wyniku przekształcenia spółki, którego pierwszy rok podatkowy po przekształceniu jest jednocześnie pierwszym rokiem opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek.

W myśl art. 7aa ust. 4 pkt 2 ustawy o CIT, w zeznaniu, o którym mowa w art. 27 ust. 1, za rok podatkowy poprzedzający pierwszy rok opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek podatnik wykazuje dochód z przekształcenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, oraz ustala podatek należny od tego dochodu według stawki, o której mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT. Podatnik dokonuje zapłaty podatku w całości w terminie wskazanym w art. 27 ust. 1 albo w częściach w okresie nie dłuższym niż 2 lata, licząc od końca pierwszego roku opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, przy czym o sposobie przyjętego

rozliczenia podatnik informuje w zeznaniu, o którym mowa w art. 27 ust. 1.

Zgodnie z art. 7aa ust. 6 ustawy o CIT, przez wartość podatkową składnika majątku, o której mowa w ust. 2 pkt 3, rozumie się wartość niezaliczoną uprzednio w jakiegokolwiek formie do kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ustawy o CIT lub w rozumieniu art. 22 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jaka zostałaby przyjęta przez podatnika za taki koszt, gdyby składnik ten został przez niego odpłatnie zbyty. Dyspozycja art. 7aa ust. 8 ustawy o CIT wskazuje, że przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do podatnika utworzonego z przekształcenia w spółkę przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą albo spółki niebędącej osobą prawną.

Treść art. 7aa ust. 2 pkt 3 ustawy o CIT wskazuje, że dochód z przekształcenia to kwota odpowiadająca sumie nadwyżek wartości poszczególnych składników majątku, ustalonych dla wyniku finansowego netto zgodnie z przepisami o rachunkowości, na dzień przekształcenia, ponad ich wartość podatkową ustaloną na ten dzień – w przypadku podatnika utworzonego w wyniku przekształcenia spółki, którego pierwszy rok podatkowy po przekształceniu jest jednocześnie pierwszym rokiem opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek.

Z literalnego brzmienia ww. uregulowań wynika zatem, że dla powstania dochodu przekształcenia konieczne jest wystąpienie „nadwyżki” (czyli dodatniej różnicy) pomiędzy wartością składnika majątku ustalonej na dzień przekształcenia zgodnie z obowiązującymi

przepisami o rachunkowości (wartością, która jest przyjmowana do ustalenia wyniku finansowego netto), a wartością podatkową tych składników ustaloną również na dzień przekształcenia definiowaną przez ustawodawcę jako wartość **niezaliczoną uprzednio w jakiegokolwiek formie do kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ustawy o CIT lub w rozumieniu art. 22 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jaka zostałaby przyjęta przez podatnika za taki koszt, gdyby składnik ten został przez niego odpłatnie zbyty.**

Sformułowanie przedmiotowego przepisu pozwala zatem na stwierdzenie, że dla potrzeb ustalania wartości podatkowej danego składnika majątkowego na moment przekształcenia należy brać pod uwagę taką wartość, która dotychczas nie została zaliczona do kosztów podatkowych, **ale która jednocześnie mogłaby zostać zaliczona, gdyby dany składnik został przez podatnika odpłatnie zbyty.**

Wedle zasad ogólnych, koszty uzyskania przychodów z tytułu sprzedaży środka trwałego stanowią wydatki poniesione na ich nabycie lub wytworzenie (które zarazem składają się na wartość początkową środka trwałego), pomniejszone o dokonane odpisy amortyzacyjne, przy czym w kalkulacji należy uwzględnić zarówno odpisy amortyzacyjne stanowiące, jak i niestanowiące kosztów uzyskania przychodu. W szczególności, brak jest podstaw prawnych, aby w oparciu o przepisy ww. ustawy pomniejszyć koszt uzyskania przychodu z tytułu sprzedaży środka trwałego o tę część niezamortyzowanej wartości początkowej tego środka, która została sfinansowana dotacją. Mając

powyższe na względzie stwierdzić należy, że kosztem uzyskania przychodów ze sprzedaży środka trwałego sfinansowanego częściowo z dotacji jest **wartość początkowa wynikająca z ewidencji środków trwałych, która odpowiada wydatkom poniesionym na jego wytworzenie (niezależnie od źródła ich finansowania), pomniejszona o sumę dokonanych odpisów amortyzacyjnych bez względu na to, czy odpisy te zostały zaliczone do kosztów uzyskania przychodu.**

Bez znaczenia w tym momencie jest sposób sfinansowania wytworzenia tego środka trwałego. Tym samym, kosztem uzyskania przychodów jest „cała” niezamortyzowana wartość środka trwałego (również w części sfinansowanej dotacją).

Powyższe potwierdzają liczne interpretacje indywidualne, przykładowo:

- Interpretacja z 07/12/2021 r., znak sprawy: 0111-KDIB1-3.4010.517.2021.1.JKU;
- Interpretacja z 06/02/2023 r., znak sprawy: 0111-KDIB1-1.4010.816.2022.1.MF
- Interpretacja z 02/10/2020 r., znak sprawy: 0115-KDIT3.4011.488.2020.2.k.r.
- Interpretacja z 24/01/2020 r., znak sprawy: 0111-KDIB1-1.4010.542.2019.1.AB
- interpretacja z 27/06/2019 r., Znak: 0111-KDIB2-1.4010.275.2019.1.AR.

Estoński CIT – podatnicy rozpoczynający prowadzenie działalności i zatrudnienie zleceniobiorców

Adrian Kępiński

Radca Prawny, Doradca Podatkowy

Spółki opodatkowane estońskim CIT muszą zatrudniać pracowników albo ponosić wydatki na wynagrodzenie zleceniobiorców w określonej wysokości.

Docelowo – spółki, które nie są małymi podatnikami oraz takie, które nie korzystają z preferencji przewidzianych dla podatników rozpoczynających prowadzenie działalności, muszą:

- zatrudniać co najmniej 3 osoby w przeliczeniu na pełne etaty (przez co najmniej 300 dni w roku podatkowym albo 82% roku podatkowego krótszego niż 12 miesięcy kalendarzowych), niebędące udziałowcami spółki
- lub
- ponosić miesięcznie wydatki w kwocie stanowiącej co najmniej trzykrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw z tytułu wypłaty wynagrodzeń na rzecz zatrudnionych na podstawie umowy innej niż umowa o pracę

co najmniej 3 osób fizycznych, niebędących udziałowcami tej spółki.

Odrębne reguły dotyczą spółek będących małymi podatnikami, czyli takimi spółkami, których przychody brutto osiągnięte w poprzednim roku podatkowym nie przekroczyły kwoty 2 mln EUR przeliczonej na PLN. Nieco inaczej uregulowano warunki zatrudnienia w spółkach rozpoczynających prowadzenie działalności, czyli takich podmiotach, które w pierwszym roku podatkowym swojego istnienia.

W przypadku spółki rozpoczynającej prowadzenie działalności warunek dotyczący zatrudnienia, obowiązek zatrudniania co najmniej trzech osób lub ponoszenia wydatków na wynagrodzenie co

najmniej trójki zleceniobiorców nie dotyczy roku rozpoczęcia tej działalności i dwóch lat podatkowych bezpośrednio po nim następujących.

Jednak w kolejnych latach, spółka taka jest zobligowana do stopniowego wzrostu zatrudnienia. Począwszy od drugiego roku podatkowego, spółka jest obowiązana do corocznego zwiększania zatrudnienia o co najmniej 1 etat w pełnym wymiarze czasu pracy, aż do osiągnięcia poziomu zatrudnienia, określonego w tym przepisie. Co ważne, także tu do limitu osób zatrudnionych nie wlicza się wspólników podatnika. Przepis ten mówi wyraźnie o zatrudnieniu na etat, w dodatku etat w pełnym wymiarze pracy. Etat wyłącznie rozumiany jako stosunek pracy (umowa o pracę), a nie jakakolwiek inna umowa cywilnoprawna.

To znaczy, że spółka chcąc korzystać z preferencji dotyczących podatników rozpoczynających prowadzenie działalności, w ramach stopniowego zwiększania zatrudnienia musi zatrudniać co najmniej jedną osobę na pełen etat w drugim roku podatkowym działalności, aż do osiągnięcia zatrudnienia na poziomie 3 osób w wymiarze pełnego etatu.

Gdyby spółka taka chciała zatrudniać wyłącznie zleceniobiorców, wówczas nie spełni ww. warunków i utraci prawo do estońskiego CIT.

Powyższe potwierdza jedna z najnowszych interpretacji indywidualnych Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, wydana dnia 29 stycznia 2025 r., 0114-KDIP2-2.4010.622.2024.1.IN.

Splata małżonka jako wydatek na cele mieszkaniowe

Agnieszka Fijałkowska-Wocial

Doradca podatkowy

Do tej pory organy podatkowe twierdziły, że splata małżonka nie może stanowić wydatku na cele mieszkaniowe. Odmienne było w przeważającej mierze stanowisko sądów. Okazuje się, że czasami argumenty sądów przekonują Organ, gdyż aktualnie również Dyrektor KIS zmienił swoje podejście.

Na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, dochody ze sprzedaży nieruchomości i praw majątkowych mogą być zwolnione z podatku, jeśli zostaną wydatkowane na własne cele mieszkaniowe w ciągu trzech lat od końca roku podatkowego, w którym nastąpiła sprzedaż. Do wydatków na cele mieszkaniowe zalicza się m.in. zakup nieruchomości lub jej części czy udziału w nieruchomości, budowę, remont, spłatę kredytów udzielonych na cele mieszkaniowe oraz inne inwestycje mieszkaniowe.

Dotychczasowe stanowisko organów – Brak możliwości skorzystania z ulgi mieszkaniowej

Do tej pory Organy twierdziły, że splata na rzecz byłego małżonka nie daje prawa do ulgi mieszkaniowej. Organy podatkowe wskazywały, że środki ze sprzedaży nieruchomości przeznaczone na spłatę byłego małżonka w związku z podziałem majątku nie są wydatkami na własne cele mieszkaniowe w rozumieniu art. 21 ust. 25 pkt 1 ustawy o PIT.

Organy podkreślały, że podział majątku nie jest „nabyciem” nieruchomości a w konsekwencji przyznanie jednemu z małżonków na własność mieszkania w wyniku podziału majątku wspólnego nie jest traktowane jako jego nabycie, a splata byłego małżonka nie stanowi kosztu zakupu nieruchomości.

Organy wskazywały, że również spłata kredytu zaciągniętego na spłatę byłego małżonka nie jest spłatą kredytu, który uprawniałby do skorzystania ze zwolnienia podatkowego, ponieważ nie został on przeznaczony na zakup nowej nieruchomości.

Przykładowo w interpretacji indywidualnej Dyrektora KIS z dnia 11 stycznia 2023 r. 0115-KDIT2.4011.727.2022.1.MD, czytamy, że „(...) środki uzyskane z odpłatnego zbycia działki przeznaczone na spłatę byłego małżonka, wynikającą z ustaleń o podziale majątku, przysługującą Pani na wyłączną własność lokal mieszkalny, który stanowił uprzednio wspólność majątkową małżeńską, nie będą stanowić wydatku na nabycie tej nieruchomości, którego poniesienie umożliwia skorzystanie ze zwolnienia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 131 powołanej ustawy.”

Odmienne stanowisko sądów administracyjnych

Mimo pojawiających się stanowisk niekorzystnych, czego przykładem może być Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. II FSK 2262/19, w którym NSA wskazał, że rozliczenie małżonków po ustanowieniu rozdzielności majątkowej nie stanowi realizacji własnego celu mieszkaniowego w postaci nabycia udziału w nieruchomości, w większości wyroków Sądy zajmują stanowisko przychylne podatnikom.

Sądy wskazują, że zniesienie współwłasności poprzez spłatę byłego małżonka – współwłaściciela mieszkania ma na celu własny cel mieszkaniowy. Wydatkiem na cele mieszkaniowe jest także nabycie udziału w nieruchomości lub prawie do lokalu. Zniesienie współwłasności poprzez przyznanie rzeczy jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych

stanowi zatem uzyskanie udziału dotychczasowego współwłaściciela, a zatem jego nabycie. (tak. Wyrok NSA z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. II FSK 1613/20). Również w wyroku NSA z dnia 10 marca 2022 r., sygn. II FSK 1723/19 wskazano, że: wydatek na spłatę zobowiązań wobec byłego małżonka jest wydatkiem na nabycie nieruchomości (udziału) w rozumieniu art. 21 ust. 25 pkt 1 lit. a) ustawy o PIT.

Z kolei w wyroku z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. II FSK 724/20 NSA podkreślił, że zwolnienie z art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy o PIT jest normą celu społecznego, mającą ułatwić zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych. W konsekwencji NSA wskazał, że również wykładnia celowościowa przemawia za przyjęciem, że w przypadku byłych małżonków zniesienie współwłasności nieruchomości mieszkalnej, nabytej w czasie trwania związku małżeńskiego, za spłatą jednego z nich powoduje, że zarówno małżonek, który dokonuje spłaty, jak i małżonek, którego udział został spłacony, mogą zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe.

Aktualne stanowisko organów

Aktualnie Dyrektor KIS podkreśla, że podstawowym warunkiem zwolnienia jest przeznaczenie przychodu na własne cele mieszkaniowe podatnika a spłata byłego małżonka w wyniku podziału majątku może być uznana za taki wydatek, jeśli prowadzi do uzyskania wyłącznej własności nieruchomości mieszkalnej.

W interpretacja Dyrektora KIS z dnia 9 listopada 2023 r. 0114-KDIP3-2.4011.792.2023.2.AC wskazano, że „(...) wydatkowanie (...) przychodu uzyskanego ze sprzedaży lokalu mieszkalnego nabytego w darowiźnie na spłatę męża w wyniku podziału majątku wspólnego

w zamian za udział w budynku mieszkalnym stanowi wydatek na własne cele mieszkaniowe i uprawnia (...) do skorzystania ze zwolnienia z opodatkowania, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 131 w związku z art. 21 ust. 25 ww. ustawy.”

Podobnie w Interpretacji Dyrektora KIS z dnia 17 grudnia 2024 r. 0114-KDWP.4011.162.2021.12.AS, zostało potwierdzone, że „(...) wydatkowanie (...) przychodu uzyskanego ze sprzedaży lokalu mieszkalnego na spłatę byłego męża w wyniku podziału majątku wspólnego w zamian za udział w nieruchomości stanowi wydatek na własne cele mieszkaniowe i uprawnia (...) do skorzystania ze zwolnienia z opodatkowania, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 131 w związku z art. 21 ust. 25 ww. ustawy.”

Podsumowanie

Zmiana podejścia organów podatkowych potwierdza, że warto walczyć o korzystne rozstrzygnięcia sądowe, a argumentacja sądów ma przynajmniej czasami realny wpływ na interpretację przepisów podatkowych. Rozstrzygnięcia pokazują również, że wykładnia celowościowa przepisów może mieć znaczenie kluczowe. Zmiana jest niezwykle istotna dla podatników dokonujących spłaty w ramach podziału majątku, którzy będą mieli możliwość skorzystania ze zwolnienia podatkowego. Z pewnością ułatwi to rozliczenia związane z rozwodem czy zniesieniem wspólności małżeńskiej.

Oświadczenie o opodatkowaniu całości najmu prywatnego przez jednego małżonka

Tomasz Kraśniewski
Konsultant Podatkowy

Od 2023 r. jedyną formą opodatkowania przychodów z najmu prywatnego, jest ryczałt od przychodów ewidencjonowanych. Aktualnie podatnicy mogą opłacać ryczałt według stawki wynoszącej odpowiednio 8,5% w przypadku przychodów nieprzekraczających 100.000 zł oraz 12,5% od nadwyżki powyżej kwoty 100.000 zł.

Oświadczenie o opodatkowanie całości najmu prywatnego przez jednego małżonka

Zgodnie z generalną zasadą, jeśli nieruchomość stanowi współwłasność małżonków, to przychód u każdego z nich, określa się proporcjonalnie do posiadanego udziału. Jednocześnie w przypadku małżonków pozostających we wspólności majątkowej, zgodnie z przepisami ustawy o ryczałcie od przychodów ewidencjonowanych, **mogą oni złożyć na piśmie oświadczenie o opodatkowaniu całości przychodu przez jednego z nich** (art. 12 ust. 6 ustawy o ryczałcie). Zgodnie z treścią art. 12 ust. 7 ustawy o ryczałcie, oświadczenie o opodatkowaniu całości przychodu z najmu prywatnego przez jednego

z małżonków (ust. 6), **składa się właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymany został pierwszy przychód z tego tytułu w roku podatkowym, albo do końca roku podatkowego, jeżeli pierwszy taki przychód osiągnięty został w grudniu roku podatkowego.**

Wybór zasady opodatkowania całości przychodu przez jednego z małżonków wyrażony w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 6, obowiązuje przy dokonywaniu wpłat na ryczałt od przychodów ewidencjonowanych za cały dany rok podatkowy, **chyba że w wyniku rozvodu albo orzeczenia przez sąd separacji**

nastąpił podział majątku wspólnego małżonków i przedmiot umowy przypadł temu z małżonków, na którym nie ciążył obowiązek dokonywania wpłat na ryczałt od przychodów ewidencjonowanych.

Warto dodać, że przepisy nie wskazują na ogólny wzór takiego oświadczenia, niemniej jednak należy pamiętać o tym, by zawierał on informację o ustalonej wspólności majątkowej oraz informację odnoszącą się do współwłasności nieruchomości stanowiącej przedmiot najmu.

Na marginesie, warto wspomnieć, że w przypadku małżonków, którzy **złożyli oświadczenie o opodatkowaniu przychodów przez jednego z nich kwota przychodów z najmu od której stosuje się stawkę podatku w wysokości 12,5%, wynosi 200 000 zł.**

Czy złożone oświadczenie obowiązuje również w latach następnych?

Warto dodać, że wybór opodatkowania całości przychodu przez jednego z małżonków, wyrażony w oświadczeniu, dotyczy również lat następnych, chyba że w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym został otrzymany pierwszy w roku podatkowym przychód, albo do końca roku podatkowego, jeżeli pierwszy taki przychód otrzymany został w grudniu roku podatkowego, małżonkowie zawiadomią na piśmie właściwego naczelnika urzędu skarbowego o rezygnacji z opodatkowania całości przychodu przez jednego z małżonków.

Oświadczenie pozostaje ważne i skuteczne w następnych latach podatkowych, zasadniczo aż

do rezygnacji przez małżonków z opodatkowania przychodu przez wybranego małżonka.

Co również istotne, oświadczenie oraz zawiadomienie o rezygnacji, **mogą być podpisane przez jednego z małżonków**. Podpisanie oświadczenia lub zawiadomienia przez jednego z małżonków traktuje się na równi ze złożeniem przez niego oświadczenia o upoważnieniu go przez jego współmałżonka do złożenia oświadczenia lub zawiadomienia w imieniu obojga małżonków.

Oświadczenie to składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

Podpisać takie oświadczenie może również małżonek, który nie będzie opodatkowywał przychodów z najmu.

Co w przypadku złożenia oświadczenia po terminie?

Stanowisko w tym zakresie zajął Dyrektor KIS w jednej z niedawno wydanych Interpretacji Indywidualnych, w której zaznaczył, że **złożenie takiego oświadczenia w terminie innym niż wskazanym w ustawie – nie wywrze oczekiwanych skutków podatkowych.**

*„(...) W odniesieniu do opisanej sytuacji wskazać trzeba, że termin złożenia oświadczenia o opodatkowaniu całości przychodu przez jednego z małżonków **wynika na wprost z cytowanego art. 12 ust. 7 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymany został pierwszy przychód z tego tytułu w roku podatkowym, albo do końca roku podatkowego, jeżeli pierwszy taki przychód osiągnięty został w grudniu roku***

podatkowego.

Tym samym złożone oświadczenie o opodatkowaniu całości przychodu przez jednego z małżonków w innym niż wskazany w art. 12 ust. 7 ww. ustawy terminie nie wywrze oczekiwanych skutków prawnych.

Zauważyć również należy, że stosownie do art. 12 ust. 8 tej ustawy, wybór opodatkowania całości przychodu przez jednego z małżonków, czyli złożenie oświadczenia obowiązuje przy dokonywaniu wpłat na ryczałt od przychodów ewidencjonowanych za cały dany rok podatkowy. Wyjątkiem od tej zasady jest jedynie rozwód małżonków albo orzeczenie

przez sąd o ich separacji. A contrario, w przypadku braku złożenia oświadczenia w terminie każdy z małżonków jest obowiązany do dokonywania wpłat zryczałtowanego podatku od przychodów ewidencjonowanych przez cały dany rok podatkowy (każdy swojej części) i konsekwentnie rozliczenia ich w odrębnych zeznaniach podatkowych.” – **Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w Interpretacji Indywidualnej z dnia 19 września 2024 r. nr: O115-KDST2-1.4011.394.2024.2.MR**

Małżonkowie, którzy nie złożą takiego oświadczenia w przewidzianym ustawowo terminie, będą musieli uzbroić się w cierpliwość, bowiem taką możliwość będą mieli dopiero w kolejnym roku.

Ulga na sport dla przedsiębiorców

Aleksander Łożykowski

Doradca podatkowy

Od 2022 roku w Polsce obowiązuje zestaw ulg podatkowych wspierających szeroko rozumianą społeczną odpowiedzialność biznesu (CSR). Preferencje te skierowane są do przedsiębiorców – zarówno podatników PIT, jak i CIT – którzy ponoszą określone w przepisach wydatki na działalność sportową, kulturalną oraz na wsparcie szkolnictwa wyższego i nauki. W praktyce są to trzy odrębne ulgi, które choć mają pewne elementy wspólne, różnią się zakresem i przeznaczeniem.

Ulga na sport to najszersza z ulg wspierających CSR. Z tytułu ulgi na sport podatnik może pomniejszyć podstawę opodatkowania o 50% poniesionych kosztów uzyskania przychodów związanych ze wsparciem działalności sportowej.

Ostateczna wysokość korzyści podatkowej zależy od wybranej formy opodatkowania i statusu podatnika. Przykładowo, podatnik CIT objęty stawką 19% lub podatnik PIT stosujący podatek liniowy 19%, za każde 1 000 zł wydane na sport, może obniżyć podatek dochodowy o 285 zł – z czego 190 zł wynika z ujęcia

wydatku jako kosztu uzyskania przychodu, a 95 zł stanowi ulgę podatkową.

Z ulgi na sport mogą skorzystać przedsiębiorcy finansujący działalność klubów sportowych, stypendia sportowe oraz niemassowe imprezy sportowe. Największe znaczenie mają wydatki ponoszone na rzecz klubów sportowych, przy czym żeby skorzystać z ulgi wspierać można jedynie te kluby, które nie działają dla zysku oraz realizują określone cele, takie jak prowadzenie programów szkolenia sportowego, zakup sprzętu sportowego, organizacja zawodów

sportowych lub udział w nich, a także finansowanie stypendiów sportowych i wynagrodzeń kadry szkoleniowej. Istotne jest, że przedsiębiorca nie może skorzystać z ulgi, jeśli finansuje te działania bezpośrednio – konieczne jest pośrednictwo klubu sportowego. Przykładowo, zakup bobslejów przez przedsiębiorcę bezpośrednio nie pozwoli na skorzystanie z ulgi. Natomiast przekazanie środków klubowi sportowemu na ten cel umożliwi uzyskanie korzyści podatkowej.

Finansowanie działalności sportowej poza klubami sportowymi jest możliwe jedynie w ramach stypendiów sportowych lub wsparcia niematerialnych imprez sportowych. W przypadku takich imprez nie ma ograniczeń co do organizatora – kluczowe jest, aby obejmowały one aktywność fizyczną lub intelektualną (e-sport).

W celu skorzystania z ulgi na sport, należy upewnić się, że dany wydatek można w ogóle zakwalifikować do podatkowych kosztów uzyskania przychodów. Oznacza to konieczność wykazania związku poniesionego wydatku z osiąganymi przychodami, choćby pośredniego. W praktyce administracja skarbową od lat przychylnie podchodzi do wydatków na społeczną odpowiedzialność biznesu. Warto jednak, aby działania CSR wynikały z przyjętej strategii i planu działania przedsiębiorstwa, co ułatwi ich zaliczenie do kosztów podatkowych. W przypadku sponsoringu kluczowe jest zawarcie odpowiedniej umowy ze sponsorowanym podmiotem.

Należy pamiętać, że darowizny oraz wydatki na reprezentację co do zasady nie mogą zostać uznane za koszty uzyskania przychodu. W tym kontekście

istotne jest rozróżnienie między sponsoringiem właściwym a niewłaściwym. W przypadku sponsoringu właściwego firma otrzymuje świadczenie wzajemne, natomiast sponsoring niewłaściwy nie przewiduje ekwiwalentu dla sponsora i zbliżony jest do darowizny, a darowizna nie zalicza się do kosztów podatkowych.

Problematyczne może być również określenie wartości świadczenia wzajemnego – jeśli korzyści sponsora są nieproporcjonalne do nakładów sponsorowanego, mogą pojawić się wątpliwości co do możliwości uznania tych wydatków za koszt uzyskania przychodu. Dodatkowo, wydatki ponoszone w ramach sponsoringu, które mogą zostać zakwalifikowane jako reprezentacja, również mogą budzić kontrowersje. Przykładem jest finansowanie meczu siatkówki, gdzie większość środków przeznaczona jest na przyjęcie dla zaproszonych gości VIP. Choć formalnie mogą one mieścić się w katalogu wydatków kwalifikowanych do ulgi CSR, to nie będą uprawniać do ulgi, jeśli w pierwszym rzędzie zostaną wyłączone z kosztów podatkowych.

Udział członka zarządu w targach, a ulga na ekspansję

Kinga Sadowska
Konsultant podatkowy

Spółka zajmująca się transformacją cyfrową wystąpiła z wnioskiem o interpretację dotyczącą ulgi na ekspansję. Kluczowym pytaniem było, czy wydatki na podróż członków zarządu na targi branżowe, obejmujące bilety lotnicze, zakwaterowanie i wyżywienie, mogą zostać zaliczone do kosztów kwalifikowanych w ramach tej ulgi. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej nie przychylił się do stanowiska spółki.

Czy koszty podróży członków zarządu mogą być objęte ulgą?

Dyrektor KIS jednoznacznie stwierdził, że koszty związane z uczestnictwem członków zarządu w targach nie mogą być objęte ulgą na ekspansję. Wynika to z literalnej wykładni art. 18eb ust. 7 pkt 1 ustawy o CIT, który jasno wskazuje, że ulga obejmuje jedynie wydatki poniesione na pracowników. Członkowie zarządu, nawet jeśli pełnią kluczową rolę w procesie ekspansji, nie są traktowani jako pracownicy w rozumieniu przepisów podatkowych.

Jakie koszty nie podlegają odliczeniu?

Nie wszystkie wydatki związane z ekspansją są kwalifikowane do ulgi podatkowej. Koszty, które nie podlegają odliczeniu, to m.in.:

- Wynagrodzenia członków zarządu i ich delegacje,
- Koszty opracowania strategii marketingowej,
- Badania rynku oraz wyszukiwanie potencjalnych targów,
- Wydatki na monitoring efektywności kampanii reklamowych.

Podkreślono, że prawo podatkowe nie dopuszcza wykładni rozszerzającej w odniesieniu do ulg i

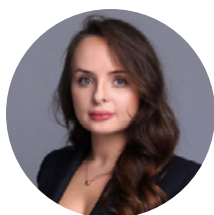
zwolnień podatkowych. W związku z tym tylko jasno określone w ustawie kategorie kosztów mogą być uwzględnione w uldze na ekspansję.

Podsumowanie

Stanowisko Krajowej Informacji Skarbowej potwierdza, że koszty podróży członków zarządu nie mieszczą się w katalogu kosztów kwalifikowanych w ramach ulgi na ekspansję. Wydatki te są traktowane jako związane z

zarządzaniem firmą, a nie bezpośrednio z promocją produktów. Natomiast inne działania marketingowe, w tym reklama internetowa, druk materiałów promocyjnych czy kampanie reklamowe w mediach społecznościowych, mogą zostać odliczone w ramach tej preferencji podatkowej.

Rola funkcji, aktywów i ryzyka w ustalaniu cen transferowych w transakcjach finansowych

Patrycja Szewczyk
Partner LTCA

Ceny transferowe w transakcjach finansowych odgrywają kluczową rolę w określaniu zgodności operacji wewnątrzgrupowych z zasadą ceny rynkowej. Jednym z najważniejszych narzędzi stosowanych w analizie cen transferowych jest analiza FAR (Funkcje, Aktywa, Ryzyka), która pozwala na precyzyjne określenie roli poszczególnych podmiotów w ramach grupy kapitałowej. Celem niniejszego artykułu jest szczegółowe omówienie znaczenia analizy FAR w ustalaniu rynkowego charakteru transakcji finansowych oraz jej wpływu na politykę cen transferowych.

Analiza FAR w transakcjach finansowych

Analiza FAR polega na określeniu zakresu funkcji pełnionych przez podmioty uczestniczące w transakcji, angażowanych przez nie aktywów oraz ponoszonych ryzyk. W kontekście transakcji finansowych ma to kluczowe znaczenie dla ustalenia rynkowych warunków finansowania.

Funkcje w transakcjach finansowych

W transakcjach finansowych podmioty mogą pełnić różne role, takie jak:

- Pożyczkodawca (kredytodawca) – udzielający finansowania w ramach grupy.
- Pożyczkobiorca – podmiot korzystający ze środków finansowych.
- Gwarant – zabezpieczający transakcję finansową.
- Pośrednik finansowy – organizujący finansowanie dla innych podmiotów grupy.

Funkcje te determinują poziom odpowiedzialności i uzasadniają wysokość wynagrodzenia za świadczone usługi finansowe.

Aktywa wykorzystywane w transakcjach finansowych

W transakcjach finansowych kluczowe aktywa obejmują:

- Kapitał własny i dłużny.
- Papiery wartościowe i inne instrumenty finansowe.
- Know-how w zakresie zarządzania finansami i ryzykiem.
- Technologiczne systemy analizy i zarządzania danymi finansowymi.

Posiadane aktywa mogą wpływać na warunki finansowania, w tym oprocentowanie oraz wysokość opłat związanych z transakcją.

Ryzyka związane z transakcjami finansowymi

Podmioty uczestniczące w transakcjach finansowych mogą być narażone na różne rodzaje ryzyka:

- Ryzyko kredytowe – związane z możliwością niewypłacalności pożyczkobiorcy.
- Ryzyko rynkowe – wynikające z wahań stóp procentowych, kursów walutowych i wartości instrumentów finansowych.
- Ryzyko płynności – dotyczące możliwości zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych.
- Ryzyko operacyjne – wynikające z nieefektywnego zarządzania lub błędów proceduralnych.

Podmioty ponoszące większe ryzyko powinny być wynagradzane w odpowiedni sposób, co wpływa na ustalenie rynkowych warunków transakcji.

Wpływ analizy FAR na ocenę rynkowego charakteru transakcji finansowych

Analiza FAR stanowi podstawę do określenia rynkowej wartości transakcji finansowych, ponieważ:

- Pozwala określić rzeczywiste role stron – identyfikacja pełnionych funkcji umożliwia określenie wynagrodzenia podmiotów na podstawie porównywalnych transakcji rynkowych.
- Uwzględnia wartość aktywów – podmioty posiadające większe zasoby kapitałowe mogą stosować niższe oprocentowanie ze względu na lepszą zdolność kredytową.
- Ocenia ekspozycję na ryzyko – im większe ryzyko ponosi dana jednostka, tym wyższe wynagrodzenie powinna otrzymać w ramach rekompensaty.
- Stanowi podstawę do benchmarkingu – wyniki analizy FAR są często wykorzystywane w porównaniach z danymi rynkowymi, takimi jak wskaźniki oprocentowania kredytów, spreadów kredytowych czy premii za ryzyko.
- Minimalizuje ryzyko sporów podatkowych – odpowiednia dokumentacja cen transferowych uwzględniająca analizę FAR pozwala na uzasadnienie ustalonych warunków finansowych w przypadku kontroli podatkowej.

Podsumowanie

Analiza FAR (Funkcje, Aktywa, Ryzyka) jest kluczowym narzędziem w ustalaniu rynkowych warunków cen transferowych w transakcjach finansowych. Pozwala ona na obiektywną ocenę wkładu poszczególnych podmiotów w transakcję oraz na ustalenie wynagrodzenia proporcjonalnego do pełnionych funkcji i ponoszonego ryzyka. Dzięki zastosowaniu analizy FAR przedsiębiorstwa mogą skutecznie zarządzać polityką cen transferowych i minimalizować ryzyko sporów z organami podatkowymi, jednocześnie zapewniając zgodność z zasadą ceny rynkowej.

Transakcje pożyczek w kontekście cen transferowych

Alicja Olesińska

Starszy konsultant ds. cen transferowych

W dzisiejszym środowisku biznesowym, ceny transferowe stanowią kluczowy element strategii finansowej przedsiębiorstw, zwłaszcza w kontekście transakcji pożyczkowych między podmiotami powiązanymi. Właściwe uregulowanie tych transakcji, a także ich zrozumienie w kontekście cen transferowych, ma istotne znaczenie zarówno dla minimalizacji ryzyka podatkowego, jak i dla zapewnienia transparentności i uczciwości w relacjach między firmami.

W niniejszym artykule przyjrzymy się bliżej problematyce pożyczek w kontekście cen transferowych, skupiając się przede wszystkim na progach dokumentacyjnych, prawidłowym ustaleniu wartości transakcji oraz aktualizacji analiz porównawczych.

Próg dokumentacyjny

Zgodnie z przepisami (Ustawa o CIT oraz Ustawa o PIT) dla transakcji finansowych próg dokumentacyjny wynosi 10 000 000 zł. Oznacza to, że transakcje o wartości przekraczającej ten próg podlegają obowiązkowi sporządzenia dokumentacji cen transferowych. Należy pamiętać, iż przekroczenie progu dokumentacyjnego dla transakcji pożyczek

należy weryfikować nie tylko w roku zawarcia umowy, ale w każdym, tj. pierwszym i kolejnym, roku podatkowym aż do czasu jej spłaty.

Wynika to m.in. z odpowiedzi Ministra Finansów na Interpelację poselską numer 29105 oraz informacji przedstawionych w Informatorze TPR (Pytania i odpowiedzi, wydanie V), gdzie w odpowiedzi na

pytanie: „Jaką Wartość transakcji należy wykazać w przypadku pożyczek lub kredytów zawartych przed okresem sprawozdawczym (..)? wskazano, iż:

„Dla umów pożyczek lub kredytu trwających przez okres dłuższy niż rok, transakcja powinna być wykazywana w Informacji TPR w każdym roku, w którym jej wartość przekracza wysokość progu dokumentacyjnego.”

Ustalenie wartości transakcji

W przypadku transakcji finansowych, w tym pożyczek, bardzo istotnym, a zaraz sprawiającym największą trudności, krokiem jest prawidłowe ustalenie wartości transakcji w celu weryfikacji obowiązku dokumentacyjnego.

W przypadku pożyczek i kredytów, a także depozytów wartość transakcji kontrolowanej odpowiada wartości kapitału. W tym zakresie należy podkreślić, iż przez pojęcie wartość kapitału należy rozumieć najwyższą kwotę faktycznie otrzymanego/udostępnionego kapitału pozostającego do spłaty w raportowanym okresie.

Takie stanowisko potwierdzają organy podatkowe w wydawanych interpretacjach indywidualnych, m.in.:

- Interpretacja indywidualna Dyrektora KIS 0111-KDIB1-1.4010.19.2022.1.JD z dnia 11.07.2022 roku,
- Interpretacja indywidualna Dyrektora KIS 0111-KDIB1-1.4010.701.2022.1.SG z dnia 20.12.2022 roku,
- Interpretacja indywidualna Dyrektora KIS 0114-KDIP2-2.4010.166.2023.2.AS z dnia 26.05.2023 roku.

Aktualizacja analiz porównawczych

Ustalenie, że wartość pożyczki przekracza próg dokumentacyjny, obliuguje podatnika do sporządzenia dokumentacji cen transferowych, w tym analizy porównawczej. Co do zasady, taka analiza jest aktualizowana co 3 lata, uwzględniając bieżące dane porównawcze. Niemniej, zgodnie z ustawą o CIT, istotna zmiana otoczenia ekonomicznego, wpływająca na analizę, wymaga jej wcześniejszej aktualizacji, w roku zaistnienia tej zmiany.

Dyrektor KIS w interpretacji z dnia 13.01.2025 roku, (sygnatura: 0111-KDIB1-3.4010.704.2024.1.JKU) przedstawił stanowisko w kwestii aktualizacji analizy cen transferowych i jej wpływu na transakcje pożyczkowe.

W przypadku, gdy aktualizacja analizy cen transferowych wykaże, że warunki transakcji (np. oprocentowanie pożyczki) odbiegają od warunków rynkowych, podatnik powinien dokładnie przeanalizować te warunki, uwzględniając podział ryzyka między stronami, pełnione funkcje oraz zaangażowane aktywa.

KIS wskazuje, że istnieją dwie sytuacje, w których konieczne jest dostosowanie warunków transakcji do warunków rynkowych:

1. Sytuacja ex ante: Jeżeli warunki oprocentowania pożyczki były nierynkowe już w momencie jej zawarcia, strony transakcji powinny niezwłocznie dostosować te warunki do zasad ceny rynkowej, zgodnie z art. 11c ust. 1 ustawy o CIT.
2. Sytuacja ex post: Jeżeli warunki oprocentowania były rynkowe w momencie zawarcia transakcji, ale w wyniku istotnych zmian (np. zmian

gospodarczych) stały się nierynkowe, strony również powinny zmodyfikować ceny transferowe, uwzględniając przepisy art. 11e ustawy o CIT.

Podsumowując, Dyrektor KIS podkreśla, iż w przypadku stwierdzenia, że transakcja pożyczkowa nie spełnia warunków rynkowych, podatnik ma obowiązek dostosowania jej warunków do aktualnej sytuacji, niezależnie od tego, czy warunki te były zgodne z zasadą ceny rynkowej w momencie zawarcia transakcji.

Pożyczki a *safe harbour*

Transakcje finansowe między podmiotami powiązanymi wymagają szczególnej staranności w ustalaniu warunków zgodnych z rynkiem. W tym celu, polskie prawo podatkowe wprowadza uproszczenie znane jako „bezpieczna przystań” (*safe harbour*), które ułatwia ustalenie oraz weryfikację rynkowego poziomu oprocentowania pożyczek między tymi podmiotami.

Aby podatnik miał możliwość skorzystania z mechanizmu *safe harbour*, pożyczka musi spełniać następujące warunki:

- Oprocentowanie ustalone na podstawie stawki bazowej i marży wskazanych w obwieszczeniu Ministra Finansów w sprawie ogłoszenia rodzaju bazowej stopy procentowej i marży dla potrzeb cen transferowych w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych aktualnym na dzień zawarcia umowy.
- Brak innych opłat poza odsetkami.
- Okres pożyczki nie dłuższy niż 5 lat.

- Łączna wartość pożyczek nieprzekraczająca 20 mln zł.
- Pożyczkodawca nie jest podmiotem z raju podatkowego.

Zgodnie z powyższymi warunkami, oprocentowanie w ramach tego mechanizmu powinno być oparte na zmiennej stopie bazowej i marży obowiązującej w dniu zawarcia umowy pożyczki. Oznacza to, iż mechanizm ten dotyczy wyłącznie pożyczek o zmiennym oprocentowaniu. W związku z tym, pożyczka o stałym oprocentowaniu nie spełnia warunków *safe harbour* i nie może z niej skorzystać. Takie stanowisko potwierdza Dyrektor KIS w interpretacji indywidualnej z dnia 22.05.2024 roku (sygn. 0115-KDIT.1.4011.322.20 24.2.MR).

Ponadto, zgodnie z wyrokiem WSA w Bydgoszczy (sygn. I SA/Bd 498/24), w celu ustalenia oprocentowania na potrzeby stosowania mechanizmu *safe harbour*, nie ma możliwości stosowania uśrednionej stawki WIBOR3M będącej średnią arytmetyczną kilku wybranych notowań. W opinii sądu taki sposób kalkulacji oprocentowania nie znajduje oparcia w treści analizowanego przepisu i wykracza poza normę prawną w nim zawartą.

Podsumowując, transakcje pożyczkowe między podmiotami powiązanymi podlegają szczególnym regulacjom w zakresie cen transferowych, mającym na celu zapewnienie, że warunki tych transakcji są zgodne z warunkami rynkowymi. Przepisy te nakładają na podatników obowiązek dokumentowania i uzasadniania stosowanych cen, a także mogą wymagać korekty tych cen w przypadku, gdy odbiegają one od standardów rynkowych.

Ceny transferowe w restrukturyzacjach modeli biznesowych, transakcjach kapitałowych i połączeniach spółek

Marcin Zinger

Starszy Konsultant ds. Cen Transferowych

Polskie przepisy dotyczące cen transferowych wprost definiują pojęcie transakcji kontrolowanej, jednak w praktyce nie zawsze jest oczywiste, które operacje gospodarcze mogą zostać objęte tym reżimem. Podmioty powiązane często skupiają się na klasycznych transakcjach, takich jak sprzedaż towarów, świadczenie usług czy udzielanie finansowania. Tymczasem restrukturyzacje modelu biznesowego, transakcje na kapitałach oraz połączenia przedsiębiorstw również mogą podlegać regulacjom w zakresie cen transferowych, a ich pominięcie może skutkować ryzykiem podatkowym.

Restrukturyzacja modelu biznesowego jako transakcja kontrolowana

Zgodnie z ustawą o CIT oraz rozporządzeniem w sprawie cen transferowych, restrukturyzacja działalności w grupie podmiotów powiązanych może być uznana za transakcję kontrolowaną, jeśli dochodzi do przeniesienia istotnych funkcji, aktywów lub ryzyk pomiędzy podmiotami powiązanymi.

Przykłady takich operacji obejmują m.in.:

- przeniesienie linii produkcyjnej do innej spółki w grupie,
- zmianę modelu dystrybucyjnego (np. przejście na ograniczoną funkcję dystrybutora),
- transfer bazy klientów do innej spółki z grupy,
- ograniczenie lub rozszerzenie zasięgu regionalnego działania jednego podmiotu kosztem drugiego podmiotu (zmiana alokacji rynku), o ile działalność ta niesie za sobą potencjał zysku,

- przeniesienie pracowników / zespołów między podmiotami, nawet gdy odbywa się ono poprzez rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem i zawarcie nowej umowy,
- przenoszenie działalności gospodarczej generującej straty.

Restrukturyzacja, w rozumieniu przepisów o cenach transferowych, ma miejsce wtedy, gdy reorganizacja obejmuje istotną zmianę relacji handlowych lub finansowych, (w tym zakończenie obowiązujących umów lub zmianę ich istotnych warunków), wiążącą się jednocześnie z przeniesieniem pomiędzy podmiotami powiązanymi funkcji, aktywów lub kategorii ryzyka, a materialność tego przeniesienia mierzona zmianami przewidywanego średniorocznego EBIT podatnika w trzyletnim okresie wynosi co najmniej 20%.

W przypadku restrukturyzacji konieczne może być ustalenie wysokości opłaty restrukturyzacyjnej, która rekompensuje przeniesienie wartości ekonomicznej pomiędzy podmiotami powiązanymi. W praktyce oznacza to konieczność określenia wynagrodzenia dla podmiotu rezygnującego z dochodowej działalności lub ponoszącego straty w wyniku przeniesienia funkcji, aktywów lub ryzyka.

Transakcje na kapitałach a ceny transferowe

Choć transakcje na kapitałach nie wiążą się bezpośrednio z typową wymianą towarów czy usług, to w wielu przypadkach mogą być uznane za transakcje kontrolowane. Do takich operacji należą m.in.:

- podwyższenie kapitału zakładowego,
- objęcie nowych udziałów lub akcji w podmiotach powiązanych.

Próg dokumentacyjny wynosi 2 mln PLN i dotyczy kategorii „innej transakcji kontrolowanej”. Zgodnie z interpretacją organów podatkowych, obowiązek dokumentacyjny powstaje w momencie dokonania wpłaty na podwyższenie kapitału lub objęcia udziałów, a nie w chwili wpisu zmian do KRS. Jest to szczególnie istotne w przypadku transakcji realizowanych na przełomie roku podatkowego (0111-KDIB2-1.4010.351.2021.2.AR).

Warto również podkreślić, że transakcją kontrolowaną nie jest wypłata dywidendy czy wniesienie dopłat do spółki przez wspólnika. Tym samym transakcje te nie podlegają pod obowiązki dokumentacyjne. Potwierdzenie tego stanowiska znajduje się w interpretacji ogólnej Ministra Finansów z dnia 29 grudnia 2021 r. dotyczącej definicji transakcji kontrolowanej.

Połączenia i podziały spółek a regulacje cen transferowych

Przepisy dotyczące cen transferowych nie precyzują jednoznacznie, czy połączenie spółek będących podmiotami powiązanymi należy traktować jako transakcję kontrolowaną. Choć brak jest jednoznacznej definicji, szeroka interpretacja pojęcia „transakcji kontrolowanej” zawarta w Interpretacji Ogólnej Ministra Finansów sugeruje, że połączenie może spełniać kryteria transakcji kontrolowanej.

Nie określono także jednoznacznych zasad ustalania wartości transakcji w przypadku połączenia spółek. Wartość tę należy ustalać indywidualnie, a jednym z podejść jest przyjęcie wartości przenoszonych aktywów. Warto również pamiętać, że dla transakcji połączenia obowiązuje próg dokumentacyjny w

wysokości 2 mln PLN, który dotyczy transakcji innych niż towarowe, usługowe i finansowe.

Sposób przygotowania oraz złożenia deklaracji TPR zależy natomiast od tego, czy doszło do zamknięcia ksiąg rachunkowych spółki przejmowanej.

Wariant I – księgi spółki przejmowanej zostały zamknięte

- Spółka przejmująca składa Informację TPR za dany rok podatkowy, uwzględniając jedynie swoje transakcje kontrolowane.
- Jeśli przed połączeniem spółka przejmująca prowadziła transakcje kontrolowane ze spółką przejętą, powinna je uwzględnić w swojej Informacji TPR.
- Transakcje realizowane przez spółkę przejętą przed połączeniem wykazywane są w odrębnej informacji TPR, składanej przez następcę prawnego (spółkę przejmującą).
- Informacja TPR za skrócony rok podatkowy (do momentu zamknięcia ksiąg rachunkowych) powinna być złożona w terminie 11 miesięcy od jego zakończenia.

Wariant II – księgi spółki przejmowanej nie zostały zamknięte

- Spółka przejmująca składa jedną Informację TPR, obejmującą zarówno jej własne transakcje kontrolowane, jak i te realizowane przez spółkę przejętą przed połączeniem.
- W takim przypadku spółka przejęta nie składa osobnej Informacji TPR – obowiązek ten przejmuje spółka przejmująca
- Jeżeli wartość transakcji przekracza ten próg, może powstać obowiązek sporządzenia dokumentacji

cen transferowych oraz zaraportowania transakcji w informacji TPR.

Podsumowanie

Restrukturyzacje modelu biznesowego, transakcje na kapitałach i połączenia spółek mogą podlegać regulacjom dotyczącym cen transferowych, co wiąże się z koniecznością analizy, udokumentowania i raportowania tych operacji. Kluczowe jest, aby podmioty powiązane rozpoznawały obowiązek dokumentacyjny, ustalały rynkowe wynagrodzenie oraz spełniały wymogi raportowania w ramach TPR. Niedopełnienie tych obowiązków może skutkować sankcjami podatkowymi i zwiększonym ryzykiem kontroli skarbowej.

NSA po stronie podatnika w przypadku próby obejścia przepisów przez organ podatkowy

Dominika Jurek
Starszy konsultant

NSA w wyroku z dnia 30 stycznia 2025 r. III FSK 1038/24 rozpatrywał sprawę, w której organ zastosował doręczenie decyzji przez pracowników organu w siedzibie kancelarii ze względu na przypuszczenie, iż pełnomocnik mając na uwadze zbliżający się termin przedawnienia będzie unikał odbioru korespondencji.

Zanim jednak przejdziemy do samego wyroku i jego wpływu na sytuację podatnika sprawdźmy jak ustawodawca uregulował kwestię doręczenia.

Zgodnie z art. 144 § 1 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy, w pierwszej kolejności, dokonuje doręczenia pisma na konto w systemie teleinformatycznym organu podatkowego lub w jego siedzibie. Przepisy te uznają oba te sposoby doręczenia za równoważne. Konstrukcja przepisu wprowadza obowiązek pierwszeństwa doręczenia za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, pod warunkiem, że podatnik lub jego pełnomocnik posiada odpowiedni adres do doręczeń elektronicznych. Takie rozwiązanie

pozwala na usprawnienie komunikacji między organami podatkowymi a podatnikami, eliminując część tradycyjnych procedur, takich jak doręczenie papierowe.

Wyjątki od zasady doręczeń elektronicznych

Art. 144 § 1c pkt 1 Ordynacji podatkowej wskazuje sytuacje, w których organ podatkowy ma obowiązek doręczenia pism za pomocą tradycyjnych metod, tj. przesyłką rejestrowaną. Takie doręczenie ma miejsce wówczas, gdy **nie jest możliwe doręczenie pisma za pomocą środków komunikacji elektronicznej**, np. w przypadku braku adresu do doręczeń elektronicznych u pełnomocnika podatnika lub z innych przyczyn

technicznych. W praktyce sprowadza się to do nadania pisma przesyłką rejestrową (zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 23 ustawy – Prawo pocztowe).

Naruszenie normy prawnej: konsekwencje dla organów podatkowych

Z perspektywy praktyki podatkowej, istotnym zagadnieniem jest odpowiedzialność organów podatkowych w przypadku naruszenia przepisów dotyczących doręczeń. W szczególności, jeśli organ podatkowy nie doręczy pisma pełnomocnikowi w sposób zgodny z przepisami, może to stanowić rażące uchybienie normom prawa i może stanowić podstawę do uchylenia decyzji doręczonej w niewłaściwy sposób.

A jak to wygląda w praktyce na przykładzie omawianego wyroku?

SKO próbowało doręczyć podatnikowi decyzję 21 grudnia 2023 r. w formie papierowej (pomimo posiadania adresu elektronicznego podatnika), ale doręczenie nie zostało zrealizowane zgodnie z przepisami, ponieważ pełnomocnik odmówił przyjęcia przesyłki. Ostatecznie decyzja została odebrana 4 stycznia 2024 r., co miało miejsce po upływie terminu przedawnienia, który wynosił 31 grudnia 2023 r.

WSA stwierdził, że w związku z nieskutecznym doręczeniem decyzji, zobowiązanie podatkowe Spółki w podatku od nieruchomości za 2018 r. uległo przedawnieniu. Zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej, doręczenie decyzji powinno nastąpić za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a tradycyjna forma doręczenia była dopuszczalna tylko w przypadku problemów technicznych. WSA uznał, że

doręczenie z dnia 21 grudnia 2023 r. nie miało skutku prawnego, ponieważ organ podatkowy nie podjął próby doręczenia elektronicznego.

Zarówno SKO, jak i Spółka wniosły skargi kasacyjne, zarzucając błędne zastosowanie przepisów przez WSA, dotyczące m.in. doręczenia decyzji, przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Jakie było stanowisko NSA?

Naczelny Sąd Administracyjny rozstrzygając sprawę stwierdził, że kluczowe znaczenie mają przepisy art. 144 § 1a i § 5 Ordynacji podatkowej, które regulują sposób doręczania pism profesjonalnym pełnomocnikom drogą elektroniczną lub w siedzibie organu podatkowego. Te zasady są obowiązkowe, ale istnieją wyjątki, które umożliwiają doręczenie w inny sposób, gdy nie jest możliwe doręczenie elektroniczne lub w siedzibie organu.

NSA wskazał, że w omawianym przypadku organ podatkowy, Samorządowe Kolegium Odwoławcze, nie zastosowało się do tych przepisów, nie doręczając decyzji pełnomocnikowi w wymagany sposób, a zamiast tego zastosowało doręczenie przez pracowników urzędowych. Wyjaśnienia SKO dotyczące problemów technicznych w doręczeniu zostały uznane za niewiarygodne, gdyż nie były poparte dowodami. NSA wskazał, że niewłaściwe doręczenie nie może wywołać skutków prawnych, co skutkowało uchwałą o uchyleniu zaskarżonego wyroku i decyzji.

Sąd podkreślił, że naruszenie przepisów dotyczących doręczenia pism spowodowało, iż **decyzja nie weszła do obrotu prawnego, a zatem nie wywołała żadnych**

skutków procesowych ani materialnoprawnych, co miało kluczowe znaczenie dla sprawy bowiem **zobowiązanie podatkowe określone decyzją uległo przedawnieniu wraz z końcem roku**. Zatem organ podatkowy nie mógł ponownie wydać decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości z ten rok i pozostało mu jedynie rozstrzygnięcie w zakresie wniosku nadpłatowego Spółki.

Co to oznacza dla podatników?

Omawiany wyrok NSA wyraźnie wskazuje na to, że organy podatkowe nie mogą doręczać podatnikowi decyzji w dowolny (bardziej korzystny w tym przypadku dla organów) sposób. Podejrzanie organu podatkowego, że podatnik skorzysta z przysługującego mu prawa do odbioru decyzji doręczonej elektronicznie w terminie 14 dni nie uprawnia organu do podjęcia próby doręczenia pisma w sposób określony w innych przepisach.

Skuteczna obrona w toku kontroli w zakresie nieujawnionych źródeł przychodów

Monika Wnęk
Doradca podatkowy

Ponosząc znaczący wydatek, np. kupując nieruchomość, samochód czy nawet dokonując przelewu na znaczną kwotę należy liczyć się z ewentualną weryfikacją przez organ podatkowy źródła pochodzenia przychodów, z których został wydatek sfinansowany. W takim przypadku mamy do czynienia z kontrolą w zakresie nieujawnionych źródeł, która zaczyna się od wskazania poniesionego wydatku oraz zweryfikowania jego pokrycia z osiągniętymi przychodami.

Czym są nieujawnione przychody

Definicję przychodów **nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzące ze źródeł nieujawnionych** możemy odnaleźć w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych (PIT). Cały rozdział 5b odnosi się do tego zagadnienia. Zgodnie z art. 25b ust. 1 PIT są to przychody:

- nieznajdujące pokrycia w ujawnionych źródłach obejmujące przychody ze źródeł wskazanych przez podatnika, ujawnione w nieprawidłowej wysokości,

- ze źródeł nieujawnionych obejmujące przychody ze źródeł niewskazanych przez podatnika i nieustalonych przez organ podatkowy – w kwocie odpowiadającej nadwyżce wydatku nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub przychodami (dochodami) nieopodatkowanymi, uzyskanymi przed poniesieniem tego wydatku.

Co ta definicja w praktyce oznacza? Na przykład, jeżeli podatnik zakupi nieruchomość i wydatek, który z tego tytułu poniósł przekroczy jego przychody to różnica pomiędzy wydatkiem a przychodem może

zostać ustalona jako przychód z nieujawnionych źródeł.

Kluczowym w tym przypadku jest więc wydatek, faktyczny wypływ gotówki, zatem zakup nieruchomości na raty (kredyt) nie będzie rodził ryzyka, iż organ będzie weryfikował, czy posiadaliśmy środki finansowe na zakup danej nieruchomości, jeżeli posiadamy środki na bieżącą spłatę rat.

Ustalenie przychodów (dochodów) z nieujawnionych źródeł może dotyczyć osób fizycznych, które nie prowadzą działalność gospodarczej, ale również przedsiębiorców. W tym zakresie w praktyce może spotykać się z zapytaniami ze strony organów podatkowych w zakresie kilkuletnich strat ponoszonych na działalnościach gospodarczych oraz źródła ich pokrycia. Szczególnie w sytuacji, gdy podatnik nie posiada innych źródeł przychodów.

Podatek sankcyjny 75%

Jeżeli organ podatkowy wyda decyzję ustalającą, w której stwierdzi, że podatnik posiadał przychody nieznajdujące pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych to stawka **podatkowa od dochodów z nieujawnionych źródeł przychodów lub nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach wynosi 75% dochodu.**

Wyższa stawka tego szczególnego podatku zryczałtowanego jest uzasadniona tym, że obok niego nie wymierza się odsetek za zwłokę w uiszczeniu podatku dochodowego, a także tym, że organ podatkowy ponosi koszty ustalania dochodu. Celem tego podatku jest przede wszystkim zrekompensowanie budżetowi państwa uszczuplenia

podatku i odsetek.

Jak przebiega kontrola – ciężar dowodowy

Gdy urząd skarbowy wszczyna postępowania w sprawie dochodów podatnika pochodzących ze źródeł nieujawnionych, musi mieć do tego określoną podstawę. Organy podatkowe porównują wartość posiadanego przez podatnika majątku i przychodów za dany okres z wartością wszystkich poniesionych przez niego wydatków.

Dochody nieujawnione stanowią dochody, które pochodzą z określonych źródeł, ale nie zostały ujawnione lub zostały ujawnione w nieprawidłowej wysokości oraz pochodzące ze źródeł nieujawnionych obejmujące przychody ze źródeł niewskazanych przez podatnika i nieustalonych przez organ podatkowy – w kwocie odpowiadającej nadwyżce wydatku nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub przychodami (dochodami) nieopodatkowanymi, uzyskanymi przed poniesieniem tego wydatku.

Tym samym dla ustalenia wystąpienia nieujawnionego dochodu konieczne jest porównanie kwoty wydatków poczynionych przez podatnika oraz przychodów (dochodów) opodatkowanych lub nieopodatkowanych, uzyskanych przed poniesieniem tych wydatków. Wobec tego, że podstawę opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych stanowi w roku podatkowym przychód odpowiadający kwocie nadwyżki wydatku nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub przychodami (dochodami) nieopodatkowanymi, wartości te muszą być ustalone precyzyjnie.

Najważniejsze jest posiadanie dowodów i udzielanie wszelkich niezbędnych informacji, które pozwolą ustalić stan faktyczny. Aby organ podatkowy nie miał podstaw do wydania decyzji ustalającej podatnik musi udowodnić, że miał wystarczające środki na zakup wszystkich składników swojego majątku zarówno ze środków pieniężnych opodatkowanych jak i nieopodatkowanych.

W toku sprawy należy udokumentować lub przynajmniej uprawdopodobnić pochodzenie swojego majątku, a także wskazać konkretne źródła, z jakich wydatki zostały opłacone. W toku postępowania ter dwa sformułowania udokumentować i uprawdopodobnić mają istotne znaczenie. Z uwagi na upływ czasu nie można przedstawić dokumentów na wszelkie okoliczności, wówczas uprawdopodobnienie pewnych zdarzeń będzie wystarczające.

Decyzja ustalająca i przedawnienie uprawnienia do jej wydania

Ponieważ zobowiązanie z tytułu nieujawnionych źródeł, powstaje na skutek wydania i doręczenia podatnikowi decyzji w tej sprawie. Podkreślić należy, że w przypadku przychodów z nieujawnionych źródeł najpierw może ewentualnie **przedawnić się uprawnienie organu podatkowego do wydania decyzji ustalającej istnienie zobowiązania podatkowego**. Samo zobowiązanie z tego tytułu może natomiast przedawnić się wyłącznie w sytuacji, w której w ogóle powstało, czyli tylko w przypadku, gdy organ ustalił je w wydanej decyzji. Bieg terminów przedawnienia należy liczyć osobno dla każdej z przedstawionych sytuacji.

Art. 25c PIT wskazuje, iż obowiązek podatkowy z tytułu przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych powstaje na ostatni dzień roku podatkowego, w którym powstał przychód w kwocie odpowiadającej nadwyżce wydatku nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub przychodami (dochodami) nieopodatkowanymi.

Art. 68 § 4a Ordynacji podatkowej wskazuje natomiast, że zobowiązanie podatkowe z tytułu opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych nie powstaje, jeżeli decyzja ustalająca, to zobowiązanie została doręczona po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy w tym zakresie.

Powyższe oznacza, że organ podatkowy może wydać i doręczyć decyzję ustalającą w zakresie nieujawnionych źródeł przychodów ustalonych za rok 2023 w terminie do 31.12.2028 r.

Jak się bronić przed zarzutem nieujawnionych dochodów.

W orzecnictwie dotyczącym tzw. nieujawnionych źródeł powszechnie przyjmuje się, że do organu podatkowego należy wykazanie, że poczynione w danym roku podatkowym wydatki i wartość zgromadzonego mienia nie mają pokrycia w uzyskanych i ujawnionych przez podatnika dochodach.

Do podatnika natomiast należy, co do zasady, wykazanie, że wydatki miały pokrycie w mieniu zgromadzonym wcześniej lub też, że w kontrolowanym roku jego dochody były wyższe albo że rzeczywiste

wydatki lub wartość zgromadzonego mienia w tym roku jest niższa.

Oznacza to nie tylko prawo podatnika do wykazywania „pokrycia” czynionych przez niego w kontrolowanym okresie wydatków, ale w zasadzie obowiązek współdziałania z organem prowadzącym postępowanie (wyrok NSA: z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II FSK 680/15).

Na okoliczności te zwrócił uwagę również Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniach do wyroków z dnia 18 lipca 2013 r., o sygn. akt SK 18/09 i z dnia 29 lipca 2014 r., o sygn. akt P 49/13, *w postępowaniu dotyczącym nieujawnionych źródeł przychodów istotna jest zasada współdziałania, z której wynika, że organ podatkowy powinien wykazać wysokość poniesionych w danym roku wydatków bądź zgromadzonego mienia, a także wysokość przychodów uprzednio opodatkowanych bądź zwolnionych od opodatkowania, z których wydatki te lub mienie można było sfinansować. Na podatniku natomiast spoczywa obowiązek udowodnienia lub chociaż uprawdopodobnienia, że poniesione przez niego wydatki znajdują pokrycie w określonych źródłach przychodów lub w zgromadzonym mieniu.*

W toku prowadzonego postępowania ciężar dowodu w zakresie wykazania przychodów (dochodów) opodatkowanych lub przychodów (dochodów) nieopodatkowanych stanowiących pokrycie wydatku spoczywa na podatniku. W tym zakresie podatnik obowiązany jest udowodnić uzyskanie przychodów (dochodów), a jeśli nie jest możliwe to ich uzyskanie podatnik może uprawdopodobnić.

Do uprawdopodobnienia uzyskania określonych przychodów nie wystarcza jedynie wskazanie, że podatnik w określonych okolicznościach faktycznych mógł uzyskać przysporzenie we wskazywanej wysokości, istotne jest również przedstawienie dodatkowych faktów (okoliczności), a nawet dowodów uwiarygodniających przypuszczenie, że z działalności takiej podatnik rzeczywiście mógł określić dochody uzyskać, że było to prawdopodobne oraz, że dochody (przysporzenia) te zostały opodatkowane lub były wolne od opodatkowania.

Co ważne, warunek „uprawdopodobnienia” nie może zostać zrealizowany przez gołosłowne, niepoparte żadną racjonalną argumentacją, poprzez wskazywanie jedynie na pewne możliwości (por. wyroki NSA; z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt II FSK 1030/15, z dnia 23 października 2018 r., sygn. akt II FSK 704/18 oraz z dnia 12 lipca 2018 r., sygn. akt II FSK 2135/16, CBOSA).

Postępowanie dowodowe w sprawie opodatkowania nieujawnionych dochodów wykazuje pewną specyfikę. Zasadniczo, zgodnie z art. 122 Ordynacji podatkowej, organy podatkowe podejmują wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym. Jednakże ciężar dowodu w zakresie wykazania przychodów opodatkowanych lub przychodów nieopodatkowanych stanowiących pokrycie wydatku spoczywa na podatniku. Organ jednak zachowuje uprawnienie, a jednocześnie ma obowiązek, oceny dowodów wskazywanych przez podatnika na okoliczność potwierdzenia uzyskania przychodu, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w art. 191 Ordynacji podatkowej.

W postępowaniach z zakresie nieujawnionych źródeł niezwykle ważna jest współpraca z organem, przyjęcie biernej postawy, niedostarczanie dowodów lub brak wyjaśnień będą działały wyłącznie na niekorzyść strony.

W tego typu postępowaniach wydaje się być też bardziej istotna rola pełnomocnika, który ustali strategię obrony, pomoże w ustaleniu faktów, które mają istotne znaczenie dla sprawy.

Co do zasady powołując się na to, że pieniądze wydawkowane np. na nieruchomości pochodzą z pożyczki poza bankowej, czy darowizny pamiętać należy, że każdorazowo powinna być terminowo zgłoszona w właściwym urzędzie skarbowym. Powołując się na takie źródła nie zgłoszone możemy narazić się na podatek, który w przypadku pożyczki lub darowizny niezgłoszonej wynosi 20%.

Pamiętać należy, że zaciągnięte pożyczki, lub otrzymane darowizny, jeżeli nie przekroczą kwoty

wolnej od podatku, (36 120 zł w przypadku I grupy, np. rodziców), to można uniknąć płacenia podatku od czynności cywilno-prawnych i wówczas nie wymaga ona również zgłoszenia. Tym samym bez konsekwencji podatkowych możemy otrzymać darowiznę czy pożyczkę od rodziców we wskazanej wysokości.

Podsumowanie

Dla uniknięcia negatywnych konsekwencji, należy każdorazowo zanim poniesiemy znaczny wydatek zastanowić się czy mamy pokrycie w przychodach opodatkowanych lub zwolnionych z opodatkowania i jesteśmy w stanie potwierdzić to dowodami (np. PIT, darowizny, pożyczki, itp.).

Stwierdzenie, iż posiadaliśmy zgromadzone środki pieniężne, ale nie umiemy wskazać źródła ich pochodzenia może rodzić poważne konsekwencje podatkowe. Dlatego jeżeli zainteresował Cię temat lub potrzebujesz wsparcia skontaktuj się z nami.

2022.

**Kalendarz
podatkowy**

Marzec 2025

7.03

- Złożenie DG-1 Meldunek o działalności gospodarczej.
- Wpłata podatku dochodowego w formie karty podatkowej za luty 2025 r.
- Wpłata zryczałtowanego podatku dochodowego pobranego w lutym 2025 r. od należności wypłaconych zagranicznej osobie prawnej z tytułów wymienionych w art. 7b ust. 1 pkt 3–6.
- Przekazanie informacji CIT-7 – za luty 2025 r. o wysokości pobranego podatku dochodowego od dochodów z dywidend oraz innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych.
- Złożenie deklaracji CIT-NZ/PIT-NZ/PIT-NZS tj. o wysokości dochodu z niezrealizowanych zysków za luty 2025 r. oraz wpłata podatku należnego wykazanego w tej deklaracji.

20.03 (cz. I)

- Wpłata składek ZUS na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP, FGŚP, deklaracja rozliczeniowa ZUS DRA oraz imienny raport miesięczny ZUS RCA dot. pozostałych płatników składek (płatnicy opłacający wyłącznie składki na własne ubezpieczenia, przedsiębiorcy i inne podmioty nieposiadające osobowości prawnej, które zatrudniają innych ubezpieczonych, w tym spółki osobowe).
- Wpłata składki na PFRON za luty 2025 r.
cd. »

5.03

- Złożenie deklaracji VAT-14 o należnych kwotach podatku VAT w przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia paliw silnikowych za luty 2025 r.
- Wpłata należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP oraz FGŚP oraz przesłanie deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA, imiennych raportów miesięcznych ZUS RCA przez jednostki budżetowe i samorządowe zakłady budżetowe.

10.03

- Złożenie zgłoszenia INTRASTAT za luty 2025 r.

17.03 (cz. I)

- Wpłata należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, FP, FGŚP oraz przesłanie deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA oraz imiennego raportu miesięcznego ZUS RCA przez płatników składek posiadających osobowość prawną.
- Przelew do instytucji finansowej wpłat na PPK obliczonych i pobranych w lutym 2025 r.; inne
- Wpłata I raty podatku rolnego – dot. osób prawnych, jednostek organizacyjnych oraz spółek nieposiadających osobowości prawnej.
- Wpłata podatku od nieruchomości za marzec 2025 r.
- Wniesienie opłaty produktowej za opakowania za 2024 r. (termin ustawowy wypada 15.03 – sobota, termin przesunięty na poniedziałek).
cd. »

20.03 (cz. II)

- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od pracowników zatrudnionych na umowę o pracę oraz z tytułu umów zlecenia i o dzieło za luty 2025 r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych za luty 2025 r.
- Wpłata zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od dochodów z działalności gospodarczej opodatkowanej na zasadach ogólnych oraz z umów za luty 2025 r.
- Wpłata przez spółkę dominującą reprezentującą podatkową grupę kapitałową, zaliczki na podatek pobranej za luty 2025 r.
- Wpłata ryczałtu od dochodów spółek (tak zwany estoński CIT) z tytułu ukrytych zysków i wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą – jeżeli lutym 2025 r. dokonano wypłaty, wydatku lub wykonano świadczenie; z tytułu zmiany wartości składników majątku – jeżeli do przejęcia, przekształcenia lub wniesienia wkładu niepieniężnego doszło w lutym 2025 r.
- Wpłata podatku dochodowego od przychodu ze środka trwałego będącego budynkiem (art. 24b CIT oraz art. 30g PIT) za luty 2025 r.
- Wpłata przez spółkę nieruchomościową/ przedstawiciela podatkowego spółki nieruchomościowej zaliczki na podatek za luty 2025 r. od dochodu, o którym mowa w art. 41 ust. 4f lub ust. 4g ustawy o PIT i w art. 26aa ust. 1 lub ust. 2 ustawy o CIT oraz przesłanie podatnikowi informacji o wpłaconej zaliczce odpowiednio PIT-ISN i CIT-ISN.

17.03 (cz. II)

- Złożenie rocznego sprawozdania o liczbie nabytych i wydanych w 2024 r. toreb foliowych podlegających opłacie recyklingowej – za pośrednictwem systemu BDO (termin ustawowy wypada 15.03 – sobota, termin przesunięty na poniedziałek).

25.03

- Wpłata podatku VAT za okres – luty 2025 r.
- Przesłanie pliku JPK_V7M za luty 2025 r. oraz pliku JPK_V7K za luty 2025 r. (część ewidencyjna).
- Złożenie deklaracji dot. podatku akcyzowego oraz wpłata podatku za luty 2025 r.
- Złożenie informacji o wysokości opłaty (CUK) oraz wpłata podatku cukrowego za luty 2025 r.
- Złożenie deklaracji PSD-1, rozliczenie podatku od sprzedaży detalicznej za luty 2025 r.
- Złożenie deklaracji VAT-8, VAT-9M, VAT-12 za luty 2025 r. oraz VAT-13 tj. deklaracji składanej przez przedstawiciela podatkowego za luty 2025 r.
- Przekazanie informacji podsumowującej o dokonanych wewnątrzwspólnotowych transakcjach za luty 2025 r.

31.03 (cz. I)

- Sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego za 2024 r. w jednostce, której rok obrotowy jest zgodny z rokiem kalendarzowym.
- Złożenie sprawozdania i wniesienie opłaty z tytułu korzystania ze środowiska za 2024 r.
- Złożenie deklaracji dla rozliczenia podatku VAT w zakresie procedury importu VII-DO za luty 2025 r.
- Złożenie deklaracji IFT-2R za poprzedni rok podatkowy do US oraz przekazanie podatnikowi podatku dochodowego od osób prawnych niemającemu siedziby lub zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji.
cd. »

- Złożenie Szefowi KAS powiadomienia CBC-P za 2024 r.*
- Złożenie urzędowi skarbowemu informacji CIT-RB i CIT-CSR za 2024 r.*
- Złożenie właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego przez spółkę nieruchomościową informacji odpowiednio CIT-N1 i PIT-N1 oraz podatnika będącego współnikiem tej spółki informacji odpowiednio CIT-N2 i PIT-N2, według stanu na 31 grudnia 2024 r.*
- Złożenie do US zeznania CIT-8 lub CIT-8AB za 2024 r. (wraz z załącznikami) przez podatników CIT* – uiszczenie podatku.
- Złożenie do US deklaracji CIT-8E (wraz z załącznikiem) za 2024 r. i zapłata ryczałtu*
- Złożenie do US informacji CIT-8ST według stanu na 31 grudnia 2024 r.
- Wykazanie w CIT/KW (zał. dot. CIT-8) przychodów, kosztów i dochodu z przekształcenia oraz ustalenie podatku należnego do zapłaty od tego dochodu, jeżeli pierwszy rok opodatkowania podatnika ryczałtem od dochodów spółek (Estoński CIT) rozpoczął się 1 stycznia 2025 r.
- Złożenie deklaracji CIT-8FR za 2024 r.*
- Złożenie do US oświadczenia o rezygnacji ze stosowania zwolnień z art. 17 ust. 1 pkt 21, 47 lub 48 ustawy o CIT, które podatek otrzymał w 2024 r.
- Złożenie deklaracji na podatek od nieruchomości za 2025 r. przez przedsiębiorców spełniających warunki określone w art. 6 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o podatku rolnym, ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o opłacie skarbowej.

*jeżeli rokiem podatkowym podatnika jest rok kalendarzowy.

03.

**Harmonogram szkoleń
i webinarów / marzec 2025**

Szkolenia marzec 2025

DATA	NAZWA	KATEGORIA
6/03 godz. 10:00–13:00	Zmiany w podatku od nieruchomości – ostatni dzwonek na przygotowanie deklaracji!	PODATKI
7/03 godz. 11:00–16:00	Roczne rozliczenie składki zdrowotnej 2024	PODATKI
10/03 godz. 10:00–15:00	Podatek u źródła (WHT)	PODATKI
11/03 godz. 10:00–13:00	Metody unikania podwójnego opodatkowania	PODATKI
12/03 godz. 10:00–14:00	Podatkowe zamknięcie roku podatnika opodatkowanego CIT Estońskim	PODATKI
13/03 godz. 10:00–14:00	Kalkulacja CIT za 2024 r. Na co zwrócić uwagę przy wypełnianiu CIT-8?	PODATKI
17/03 godz. 10:00–13:00	Opodatkowanie najmu nieruchomości PIT i VAT	PODATKI
17/03 godz. 10:00–15:00	Spółka komandytowa – prawo, podatki i ZUS	PODATKI
18/03 godz. 10:00–15:00	Lista płac dla zaawansowanych	HR, KADRY I PŁACE
19/03 godz. 10:00–15:00	Rzeczowe aktywa trwałe według MSR	RACHUNKOWOŚĆ
20/03 godz. 10:00–15:00	Przeciwdziałania mobbingowi i dyskryminacji płacowej – jak się przygotować na nadchodzące zmiany w prawie	HR, KADRY I PŁACE
27/03 godz. 11:30–14:30	VAT: Jak poprawnie fakturować i korygować sprzedaż	PODATKI
28/03 godz. 10:00–15:00	Naliczanie poszczególnych składników wynagrodzeniowych	HR, KADRY I PŁACE
31/03 godz. 10:00–13:00	E-Doręczenia – co należy wiedzieć	PODATKI

Webinary marzec 2025

3/03 godz. 9:00–10:00	Wartość godziwa według MSR	RACHUNKOWOŚĆ
3/03 godz. 11:00–11:45	Podatek u źródła (WHT) w świetle najnowszego orzecznictwa	PODATKI

4/03 godz. 10:00–10:45	Metody unikania podwójnego opodatkowania	PODATKI
4/03 godz. 11:00–12:00	Różnice pomiędzy rocznym rozliczeniem podatkowym a składkowym	PODATKI
5/03 godz. 10:00–10:45	Kalkulacja CIT za 2024 r.	PODATKI
6/03 godz. 13:30–14:15	Podatkowe zamknięcie roku podatnika opodatkowanego CIT Estońskim	PODATKI
6/03 godz. 15:00–16:00	Prawne konsekwencje mobbingu w zakładzie pracy	HR, KADRY I PŁACE
7/06 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
10/03 godz. 10:30–11:30	Zgon pracownika – rozliczanie świadczeń	HR, KADRY I PŁACE
10/03 godz. 15:00–16:00	Choroba a wynagrodzenie	HR, KADRY I PŁACE
11/03 godz. 10:00–11:00	Spółka komandytowa – prawo, podatki i ZUS	PODATKI
11/03 godz. 12:00–12:45	Opodatkowanie najmu nieruchomości PIT i VAT	PODATKI
12/03 godz. 20:00–21:00	Wieczorne rozmowy o podatkach	PODATKI
14/03 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
19/03 godz. 10:00–10:45	VAT: Jak poprawnie fakturować i korygować sprzedaż	PODATKI
21/03 godz. 9:30–10:30	Śniadanie podatkowe	PODATKI
21/03 godz. 11:00–13:00	Procedura SME	PODATKI
25/03 godz. 10:00–10:45	E-Doręczenia – co należy wiedzieć	PODATKI
27/03 godz. 10:00–11:30	Podatkowe Podsumowanie Miesiąca marzec 2025	PODATKI
28/03 godz. 10:00–10:45	Jak przygotować się na kontrolę z cen transferowych	PODATKI

04.

Z życia LTCA

1 LUTEGO

Mieliśmy przyjemność uczestniczyć w konferencji „Biznes na Księgowym Koncie”, podczas której uczestnicy mogli wysłuchać prelekcji Marcina Zarzyckiego i Grzegorza Niebudka. W swoim wystąpieniu szczegółowo omówili oni zagadnienie „Bonus, premia, dodatek, nagroda i inne – Jak je opodatkować i motywować zespół bez bólu głowy”, dostarczając cennych informacji i praktycznych wskazówek.

Podsumowując wydarzenie – mnóstwo konkretów, świetna atmosfera, wartościowa wiedza i doskonałe towarzystwo!

5 LUTEGO

LTCA rusza w Polskę! 4. edycja ROADSHOW już wkrótce! Najbardziej praktyczne, merytoryczne i pełne humoru wydarzenie podatkowe w Polsce wraca! Tym razem nie tylko podatki, ale także sztuczna inteligencja i coś „na miękko”!

Spotykamy się w 13 miastach w całej Polsce od 7 kwietnia do 9 czerwca 2025!

Lista miast i zakup biletów: **Roadshow LTCA 2025**

10 LUTEGO

Finał WOŚP! W tym roku na licytację trafił niezapomniany wyjazd na koncert legendarnych Scorpionsów w Gdańsku!

Cieszymy się, że mogliśmy dołożyć swoją cegiełkę do tak wyjątkowej inicjatywy! Dzięki Waszemu zaangażowaniu nasza oferta została wylicytowana za ponad 6000 zł! Gratulacje dla zwycięzcy!

22 LUTEGO

W sobotę odbył się XXI Bal Doradców Podatkowych organizowany przez Mazowiecką Izbę Doradców Podatkowych. W wydarzeniu uczestniczyli przedstawiciele środowiska doradców podatkowych oraz zaproszeni goście. Uroczystość miała na celu integrację branży oraz podsumowanie dotychczasowych osiągnięć. Bal uświetniły występy artystyczne oraz okolicznościowe przemówienia, które podkreśliły znaczenie doradztwa podatkowego w Polsce.

27 LUTEGO

W czwartek 27 lutego, odbyło się II Warszawskie Spotkanie Właścicieli Biur Rachunkowych – wyjątkowe wydarzenie dla profesjonalistów z branży rachunkowej i podatkowej. Uczestnicy mieli okazję wysłuchać interesujących prelekcji, w tym wystąpienia Marcina Zarzyckiego, który przybliżył temat podatku u źródła, będącego corocznym wyzwaniem dla wielu podatników.

27 LUTEGO

Tłusty Czwartek w LTCA! To nie czas na liczenie kalorii, lecz na delektowanie się słodkościami! W LTCA czekała na nas prawdziwa uczta – pączki, faworki i inne smakołyki, które umiliły nam dzień.

28 LUTEGO

Mieliśmy przyjemność być częścią wyjątkowego wydarzenia! W miniony piątek odbyło się uroczyste otwarcie nowego oddziału regionalnego Krajowej Izby Biur Rachunkowych. To kolejny ważny krok w kierunku umacniania współpracy i dynamicznego rozwoju branży rachunkowej. Cieszymy się, że mogliśmy być częścią tego wydarzenia i wspólnie świętować sukces!

ELASTYCZNY ABONAMENT W AKADEMII LTCA

Ponad 2000 webinarów i szkoleń

» podatki » prawo » kadry » płace

Sprawdź teraz →

www.akademialtca.pl

www.ltca.pl

www.akademialtca.pl

LTCA Zarzycki Niebudek Kubicz Sp. k.

ul. Miodowa 1
00-080 Warszawa

+48 795 005 007
biuro@ltca.pl